PÈRE EUGÈNE ENGEL

KRISTOVA MAJKA U NAŠEM ŽIVOTU

19655

Père Eugène Engel

KRISTOVA MAJKA U NAŠEM ŽIVOTU

Naziv izvornika

MARIE SUR NOS CHEMINS

S francuskog preveo

Dr SREĆKO BOŠNJAK

Izdavač

Župski ured
Đakovački Selci

Odgovara

Ivan Zirdum

PÈRE EUGÈNE ENGEL

KRISTOVA MAJKA U NAŠEM ŽIVOTU

ĐAKOVAČKI SELCI 1984

Francuski izdavač

TÉQUI

82, rue Bonaparte — Paris VIe

3e edition

Slika na naslovnoj stranici izrađena prema slici Snježne Gospe u crkvi Đakovačkih Selaca

Knjiga se može naručiti na adresu:

Knjižnica »U PRAVI TRENUTAK«
54400 Đakovo, pp 62

PREDGOVOR HRVATSKOM IZDANJU

Onim čitateljima kod nas, koji su imali u rukama knjigu ZAŠTO BAŠ JA — TAJNA TRPLJENJA, dobro je poznat pisac Eugène Engel, belgijski Isusovac kao pisac za one, koji trpe.

Isti pisac napisao je i knjigu o Gospi s istom nakanom, da pomogne patnicima svih vrsta. Na francuskom jeziku već je izašla u tri izdanja. Belgijanci su je nazvali »draguljem«. *Jeruzalemski patrijarha J. J. BELTRITTI knjigu je nazvao svojevrsnim remek-djelom, u kome se na pristupačan način nalazi crkvena nauka o Mariji, Kristovoj Majci.*

Marija je prikazana kao Majka svih ljudi, a posebno kao Majka Kristovih sljedbenika. Prikazana je kao Majka onih, koji trpe. *Pod tim vidikom Marija je prikazana kao Djevica i Majka boli. Puna ljubavi prema nama spremna pomoći nam u svim našim nevoljama u životu. Ona je naš uzor u trpljenju. Uči nas, kako ćemo prihvatiti patnje u duhu predanja i podložnosti prema Bogu. I trpljenje je od Boga darovano iz ljubavi. Sve nas u životu treba voditi prema Bogu, izvoru naše radosti.*

Pisac je prikazao Gospu kao Majku Spasiteljevu, koja je po vjeri u Boga i u svog Sina Isusa sudjelovala u djelu Otkupljenja i posvećenja ljudi kao nijedno drugo stvorenje. Isusovac Engel htio nas je podsjetiti na Papu Pija XII., koji je za vrijeme

prošlog rata posvetio svijet Prečistom Srcu Marijinu za mir u svijetu. Svijet se nije obratio, kako je željela Gospa, koja se objavila nevinoj djeci u portugalskom mjestu Fatimi tijekom Prvog svjetskog rata, pa je današnji Papa Ivan Pavao II. ponovo svijet posvetio Gospi i pozvao sav svijet na obraćenje i pokoru.

Odazovimo se tom pozivu svi. I zdravi i bolesni molimo i činimo pokoru pod vodstvom Isusa i Njegove Majke Marije!

Srećko Bošnjak

UČENICI ISUSOVI...
DJECA NAŠE GOSPE:

Još od Kalvarije

Sveti Ivan Evanđelist iznosi u svom Evanđelju, kako je Isus prije svoje smrti s križa na Kalvariji povjerio Ivana svojoj Majci i svoju Majku predragom svom učeniku Ivanu. Ovako je Ivan zapisao: »Uz križ Isusov stajale su Njegova Majka, zatim sestra Njegove Majke, Marija Kleofina i Marija Magdalena. Kad Isus vidje Majku i kraj Nje učenika, koga je ljubio, reče Majci: Ženo! Evo Ti sina! Zatim reče učeniku: Evo ti Majke! I od tog časa uze je učenik k sebi« (Iv 19, 25—29). Kršćani bi trebali o ovim riječima razmišljati do kraja svijeta! U tom času Ivan je predstavljao sve nas. S križa je Isus javno proglasio Marijino Majčinstvo — u redu milosti — za sva ljudska bića. S velikim poštovanjem i ljubavlju sveti Ivan, ostali apostoli, i prvi kršćani susretali su Isusovu Majku. Najstariji kršćanski pisci pišu o našoj Gospi.

Sveti Ignacije Antiohijski, skoro suvremenik apostola, piše: »Marija je pod svojim Srcem nosila Boga našega Isusa Krista prema odluci Božje Providnosti. Isus je začet od Duha svetoga, a Marija je od roda Davidova«.

Oko godine 140. kršćanski pisac Aristid u svom djelu: *Obrana kršćanstva* (pogl. 15) piše za pogane, neznabošce: »Kršćani potječu od Gospodina našega Isusa Krista, koji je izjavio da je Sin Svevišnjega i koji je sišao s neba da spasi ljude, začet je po Duhu Svetom od presvete Djevice bez sudjelovanja čovjeka, uzeo je ljudsko tijelo i pokazao se ljudima«.

Sveti Justin, oko godine 150. vidi u Mariji novu Evu uz Isusa, novog Adama.

Osobito sveti Irenej u svom velikom djelu *Protiv hereza,* koje je napisao između 150. i 200. razrađuje marijansku teologiju. Uspoređujući Kristovu Majku i prvu Evu, on piše: »... Kako je Eva nepokornošću postala uzrok smrti za se i za sav ljudski rod, tako je Marija pokornošću postala za se i za sav ljudski rod uzrokom spasenja ... Što je Eva svezala nevjerom, Marija je oslobodila vjerom« (Vidi: *Protiv hereza,* III. 22, 4).

Bez sumnje, pobožnost kršćana prema Mariji razvijala se s izvjesnim zakašnjenjem, ali sve se više produbljivala. Ta pobožnost će se pokazati ne samo u teologiji i liturgiji, u pučkoj pobožnosti, nego i u literaturi, kiparstvu i slikarstvu. Tijekom kršćanskih stoljeća, najveći umjetnici bit će očarani nebeskom ljepotom Presvete Djevice. Mnoštvo remek-djela bit će ostvareno! Ipak će biti svjesni svoje nemoći da u mramoru ili na platnu prikažu savršeno, što su željeli. Obrađujući skupocijene metale, komponirajući melodije, slikajući. Znali su da sjaj djevičanske Marijine duše sa svim krepostima žene, koja jedina ne bijaše ozlijeđena izvornim grijehom, ne može nikad biti prikazana u svojoj savršenosti i uzvišenosti.

*

Tko ne ljubi Djevicu Mariju, Majku Kristovu, taj nije kršćanin. Tko se ne uzda u Mariju, našu Gospu, tko je često ne zazivlje u pomoć, taj nije kršćanin. Sveti Bernard u jednoj propovijedi ovako je govorio:

»Koji se nalazite na ovom olujnom moru svijeta, potreseni olujama, bacani na hridine, uvijek bacite pogled na ovu zvijezdu jutarnju, ako ne želite stradati.

Ako vas napasti raspiruju i muče, ne gubite nikada s očiju zvijezdu, zovite Mariju.

Ako osjećate da vas potresa strast oholosti, naduvenosti, častohleplja, zavisti, klevetanja, ne gubite nikad s vidika zvijezdu, zovite u pomoć Mariju.

Ako vas progoni srdžba, škrtost, demon nečistoće, zovite Mariju. U svim vrstama opasnosti, u svim teškim slučajevima, u svim sumnjama, zovite uvijek u pomoć Mariju.

Imajte stalno Marijino ime na ustima, nek Vam Marijino ime bude duboko urezano u srce. Ali brinite se da nasljedujete njezine kreposti, ako želite bit uslišani u svojim molitvama. Nećete zalutati uz njezino vodstvo, uz njezinu pomoć, uz njezinu zaštitu bit ćete mirni. Vaše je spasenje osigurano, ako vam je Gospa blizu sa svojom pomoći.«

(Vidi: *Druga propovijed Missus est).*

Jasno, da nam u našoj marijanskoj pobožnosti treba držati pravi. poredak vrijednosti. Marija nije središte religije. Na vrhuncu kršćanstva kako u svim

širinama, tako i u svim dubinama — ako se tako može reći — kraljuje i vlada Presveto Trojstvo: »O moj Bože, o Presveto Trojstvo, klanjam Ti se!«

Ako promatramo red vrijednosti, iza pobožnosti Ocu, Sinu i Duhu Svetome, obraćamo se utjelovljenoj Riječi, stvarno i osobno prisutnoj u Presvetoj Euharistiji: Misa, Pričest, Svetohranište.

U svom tjelesnom Srcu, žarčem od najjače žerave, Sin Božji postavši Čovjekom, daje nam da uvidimo neizmjerno bogatstvo njegove Ljubavi.

Manje od Božanstva, ali više od svih svetih, častimo Mariju, Majku utjelovljene Riječi i našu Majku. Naše poštovanje i naše molitve, koje upućujemo Presvetoj Djevici Mariji, ugodne su Isusu, Njezinu Sinu. I kod ljudi dobar sin raduje se poštovanju i ljubavi, koju iskazuju njegovoj majci. Još draže bit će Isusu Kristu čašćenje, što ga iskazujemo Njegovoj Majci Mariji, i zbog pouzdanja, što ga pokazujemo prema Gospi.

Marijansko stoljeće

Pobožnost kršćana prema Majci Kristovoj bila je oduvijek u Crkvi. Ali u ovo naše vrijeme proživljavamo, posebno je istaknuto kao marijansko. To razdoblje od godine 1830, kad se u pariškom samostanu objavila Gospa svetoj redovnici Katarini Labouré sa željom, da se pobrine, kako bi se širila medaljica, koja se naskoro nazvala *»Čudotvornom medaljicom«*.

Zatim su uslijedile dvije proglašene vjerske istine (dogme) o Gospi, i time je zasjalo novo svjetlo

o osobi i ulozi Marijinoj, pojaviše se nakon toga brojne knjige, koje nastoje produbiti velike istine o Gospi i proširiti ih po svijetu. Objave i očitovanja Presv. Djevice učestaše, od kojih su najglavnije:

Godine 1858. u Lurdu, u Masabjelskoj pećini, ukazala se Divna Gospa djevici Bernardici Soubirous. Te godine 25. ožujka reče Gospa Bernardici svoje ime: *»Ja sam Bezgrešno Začeće«*.

Godine 1917. u portugalskom mjestu Fatima, Presveta Djevica ukazala se djeci: Luciji, Franji i Hijacinti i posebno zaželjela, da se širi pobožnost prema Njezinu Prečistom Srcu. Iste godine 13. listopada rekla je: *»Ja sam Gospa od Rožarja. Došla sam poučiti vjernike, da trebaju promijeniti svoj život, da se trebaju obratiti...«*

Godine 1932. i 1933. u belgijskim mjestima Beauring i Banneux, Gospa se ukazala više puta i preporučivala potrebu ustrajne molitve, da se obrate grješnici. Došla je, posebno, da pomogne svima koji trpe.

Godine 1953. na Siciliji u Sirakuzi, za vrijeme od 4 dana i 4 noći neprekidno u reljefu izrađeno poprsje Bezgrešnog Srca Marijina u privatnoj kući jedne obitelji, koja ne bijaše baš kršćanska, Gospa je ronila suze ne govoreći ni riječi. Kao da je htjela reći, kako je skoro uzalud opominjala na obraćenje svijeta, a sada samo plače zbog teške sudbine, koju će svijet morati doživjeti. Umnožiše se čudesa, od kojih i obraćenje svih članova obitelji.

Papa Pijo XII. nakon proglašenja dogme o Gospinu uznesenju, sastavio je i posebnu molitvu, koja

se moli u svemu svijetu. Papa se obraća Gospi slijedećim riječima:

»Vjerujemo, da su Tvoje oči, koje su prolijevale suze na ovoj zemlji, natopljenoj krvlju Isusa Krista, još i danas usmjerene na ovaj svijet, pun ratova, progona, tlačenja pravednih i poniznih, nevinih.

U tami ove suzne doline očekujemo pomoć Tvog nebeskog svjetla i blagog milosrđa u potrebama našeg srca, u kušnjama Crkve i naše domovine.«

U nagovoru, što ga je izgovorio neposredno za proglašenja dogme o Uznesenju Gospinu na nebo, 1. studenog 1950, Papa nas ovako opominje i savjetuje:

»Vi, koji ste tako blizu našem srcu, koji ste naša briga, na koje mislimo i danima i noćima, vi siromasi, bolesnici, prognanici, zatvorenici, progonjeni, siromasi bez posla, obitelji bez krova, vi patnici svih vrsta i svih zemalja, vi, kojima je život na zemlji jedino u suzama i oskudici, u siromaštvu i nevolji, podignite svoje oči prema Onoj, koja je prije nas koracala putevima siromaštva, prezira, progonstva, trpljenja. Pogledajte prema Onoj, koje duša bijaše probodena mačem boli na području križa, ali koje oči sada promatraju bez kraja vječno Svjetlo«.

Sveti Maksimilijan Kolbe, koji je umro iz herojske ljubavi prema bližnjemu u koncentracionom logoru u Auschwitz-u (Poljska) godine 1941. posebno je zaslužan za mariologiju ovih zadnjih godina. Pokrenuo je za života časopis *»Vitez Bezgrešne«*, koji se mjesečno širio u milijun primjeraka godine 1939. Njegova predavanja svojim redovnicima

o ulozi Bezgrešne u Crkvi i u našem životu, prevedena su i na druge jezike.

Drugi Vatikanski Sabor (1962—1965) u osmom poglavlju *LUMEN GENTIUM* (SVJETLO NARODA), u najvažnijem dokumentu Sabora, izložio je ulogu Marije, Majke Božje u tajni Krista i Crkve.

Nakon objave Dogmatske Konstitucije *LUMEN GENTIUM*, Papa je proglasio *»Mariju Majkom Crkve«*. Zaključio je svoju homiliju darovanjem Zlatne ruže Svetištu Gospe Fatimske na uspomenu Posvete svijeta Gospi po Papi Piju XII.

Dana 2. veljače 1974. Papa Pavao VI. izdao je apostolku pobudnicu *O štovanju Gospe* želeći da čitanje i razmatranje tog dokumenta proizvede kod svećenstva i naroda kršćanskoga spasonosni porast marijinske pobožnosti za što veće dobro Crkve i ljudskog društva.

Papa Ivan Pavao II. svojim primjerom, svojim riječima i spisima neprestano nas pozivlje na pobožnost prema Mariji, Majci Kristovoj, Majci Crkve i našoj Majci. U svojoj Enciklici *Redemptor hominis* (Otkupitelj čovjeka) veli (br. 22. »Majka naše nade«): *»Vjerujem da nas nitko drugi ne može uvesti, kao što čini Marija, u božansku i ljudsku dimenziju ove tajne. Nitko nije uveden u tu tajnu kao Marija po samom Bogu. U tom se sastoji izvanredni karakter milosti božanskog materinstva. Nije samo dostojanstvo ovog materinstva, koje je jedinstveno i apsolutno čudesno u povijesti ljudskog roda, nego je jedinstveno po svojoj dubini i širini, učestvovanje Marije u samom materinstvu, u nacrtu božanskog spasenja čovjekova po tajni Otkupljenja.*

Ova tajna oblikovana je, tako reći, u Srcu Djevice iz Nazareta kad je Ona izgovorila svoj »Neka bude«. Od tog časa, ovo Srce u isto vrijeme djevičansko i materinsko, podložno posebnom djelovanju Duha Svetoga, trajno je povezano s djelom Njezina Sina i ide prema svim onima, koje je Krist obuhvatio i stalno obuhvaća svojom neiscrpivom ljubavlju. I zato ovo Srce mora biti majčinski neiscrpivo. Oznaka ove materinske ljubavi, koju Majka Božja čini da uđe u tajnu Otkupljenja i u život Crkve, izražava se u činjenici, da je Ona na poseban način blizu čovjeka i svega života njegova. U tome se sastoji Tajna Majke. Crkva, koja je promatra s ljubavlju i posebnom nadom, želi se približit toj Tajni uvijek na dublji način«.

Posebna Gospina ljubav prema onima, koji trpe

U Lurdu se Gospa susreće sa svakom vrstom bijede. Ima već stotinu godina, kako gleda mnoštvo u mimohodu sa svim vrstama ljudskih patnja.

Nije li onda najveća bijeda, najveće siromštvo, udaljivanje od Boga, napuštanje Boga, preziranje Boga? Zbog takvih nesretnika Marija je u Lurdu u suzama zahtijevala pokoru: »POKORA! POKORA! POKORA ZA GREŠNIKE!« Mnoštvu zalutalih i izgubljenih pomogla je, da se napokon izmirilo s Ocem nebeskim!

U Fatimi, prije nego se Gospa ukazala, Anđeo je ponavljao pred Lucijom, Franjom i Jacintom, koji su prihvaćali pokoru: **»Moj Bože vjerujem, ufam se i ljubim Te. Molim oproštenje za one, koji ne vjeruju, koji Ti se ne klanjaju, koji se u Te ne ufaju, koji Te ne ljube!«**

Zatim, sama Gospa naša od Ružarja traži molitve i žrtve, kako bi se obratile i spasile duše od vječne propasti. Gospa pozivlje djecu, da umetnu slijedeću molitvu u desetke krunice:

»O moj Isuse, oprosti nam naše grijehe, očuvaj nas od paklenog ognja, dovedi u raj sve duše, osobito one, kojima je najveća potreba Tvoga milosrđa«.

U Beauraing-u, Djevica sa zlatnim Srcem traži obraćenje grješnika.

U Baneux-u, Djevica siromaha došla je pomoći onima, koji trpe.

Plač ili smiješak Naše Gospe?

Kršćani nazivlju Mariju *»Žalosnom Gospom«*. Imaju pravo, jer Marija zaslužuje taj naslov.

Ali kršćani nazivlju Mariju, Kristovu Majku i Našom Gospom od Radosti.

Zar to nije kontradikcija, protuslovlje?

Sigurno ne!

Bez sumnje, Naša Gospa mnogo je trpjela, ali nije željela ostati u bolima bez utjehe. U vjeri, ufanju i ljubavi željela je nadvladati svoje muke i ostati u vedrini. Moramo poći i dalje i reći »u radosti«. Zaista, nije li iz Marijina Srca provrela riječ rados-

ti pred rođakinjom Elizabetom: »Raduje se duh moj u Bogu, Spositelju mome« (Lk 1, 47).

Kad je naš Spasitelj sam ustvrdio: »Abraham, otac vaš usklikta u želji da vidi moj dan. I vidje i obradova se« (Iv 8, 56), kako ne bismo s više razloga predpostavili to za Presvetu Djevicu!

Na Veliki, Sveti Četvrtak uvečer, Isus izražava radost svoga Srca i moli svoga Oca nebeskoga, da tu radost ulije u duše njegovih apostola: »A sada k Tebi idem, Oče, i ovo govorim u svijetu, da imaju puninu moje radosti u sebi« (Iv 17, 13). Kako bi Marija mogla biti isključena iz te molitve? Što više, možemo predpostaviti, da je Isus molio Oca da tu milost za Mariju osigura još u većoj mjeri?

Dakle, Presveta Djevica zaslužuje naslov naše Gospe od radosti kao i naslov Gospe od žalosti. Ta dva naslova odgovaraju Gospi kako odvojeno, tako i zajedno. Zaista, u njezinu životu oba naslova su nerazdvojiva.

Iz oprečnosti, koja rezultira iz ovih dvaju naslova, izvirat će za nas neiscrpivi izvor razmatranja i moći ćemo u tome naći vrlo korisne pouke, koje će nam pomoći da strpljivo, pa čak i s radošću i pouzdanjem podnosimo sve bijede i nevolje ovog prolaznog života, s pogledom usmjerenim prema neizmjernoj ljubavi i njezinim vječnim divotama, krasotama i ljepotama.

DJEVICA BOLI — ŽALOSNA GOSPA

Zašto u svojim patnjama trebamo imati pouzdanje u Djevicu Mariju?

Jer je Djevica Marija i sama mnogo trpjela

Mnogo puta naše su patnje povećavane činjenicom, što smo nailazili na nerazumijevanje onih oko nas. A osjećali smo olakšanje, kad bi osjetili da naši prijatelji suosjećaju s nama u nevoljama i kao da trpe skupa s nama zbog naših muka.

Djevica Marija mnogo je trpjela.

Poznavala je život običnog, skromnog, jednostavnog, siromašnog svijeta, boreći se svakodnevno za svagdanji kruh. Tako je Marija, Kristova Majka dijelila sudbinu milijuna ljudskih bića u svim vremenima.

Ali Ona je trpjela posebno od čudesnog začeća Djeteta Isusa. Ona nije htjela sama tumačiti tajnu svom zaručniku Josipu. Anđeo Gospodnji nije to ni sugerirao, nije joj to preporučio, jer Josip ne bi mogao to razumjeti.

Nakon tri mjeseca, Marija stiže u Ain Karim, k svojoj rođakinji Elizabeti i kad su se znakovi materinstva počeli opažati na vanjski način, Marija

je u dubini svoje duše morala trpjeti pomišljajući na duševnu tjeskobu Josipovu.

Bez sumnje, prorok Izaija je prorokovao: »Djevica će začeti« (Iz 7, 14), ali Izraelci nisu nikad shvatili to navješćenje u pravom smislu. Ni Josip nije na to mislio. Istina, i Marija i Josip odlučili su živjeti kao brat i sestra, ali su vjerovali, kako su time žrtvovali mogućnost da jednog dana postanu Mesijini roditelji.

Krepost Marijina bila je poznata Josipu. Videći, da će Marija postati Majka, a šutjela je, šutio je kao i Marija. »Pravedni« Josip i Djevica, koja postaje Majkom snagom s visine, po Duhu Božjemu, morali su zbog toga trpjeti.

Izraelci su bili strogi prema nevjernim zaručnicama i mogli su ih čak i kamenovati. Znala je to Marija. Ipak ostavlja Bogu da On rasvijetli stvar Josipu. Napokon, javlja se samo nebo. Dolazi glas Anđela, da razjasni Josipu tajnu, koja ga je mučila: »Josipe, sine Davidov, ne boj se uzeti k sebi Mariju, ženu svoju. Što je u njoj začeto, doista je od Duha Svetoga. Rodit će Sina, a Ti ćeš mu dati ime Isus, jer će On spasiti svoj narod od njegovih grijeha« (Mt 1, 20—21).

Kod prikazanja Isusa u hramu, starac Šimun, vođen Duhom Svetim, došao je i uzeo Dijete na ruke i nakon što je izrekao proročanstvo nad Isusom, okrenuo se prema Mariji govoreći: »Evo, ovaj je postavljen na propast i uzdignuće mnogima u Izraelu i kao znak, kome će se protiviti, a i tebi će samoj mač probosti dušu, da se razotkriju misli mnogih srdaca« (Lk 2, 34—35).

Većina je Izraelaca očekivala slavnog i bojovnog Mesiju, koji će istjerati iz Palestine Rimljane i proširit gospodstvo Izraela do nakraj svijeta.

Međutim, svete duše u izraleskom narodu, kao Šimun i Ana, imale su potpuno drukčije mišljenje o Mesiji a to je, da će poniženjem i trpljenjem spasiti svoj narod.

I Marija je imala takvo mišljenje, jer je mnogo puta čula u sinagogi čitanje proroštava, koja su se odnosila na očekivanog Mesiju. Neka su proroštva govorila o Mesijinim pobjedama, ali druga isticala Njegove bolne uzdisaje:

»Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio? ...
Kao crv sam, a ne čovjek,
ruglo ljudi i naroda prezir.
Koji me vide, podruguju mi se ...
Opkolio me čopor pasa,
rulje me zločinačke okružile.
Probodoše mi ruke i noge,
sve kosti svoje prebrojiti mogu« (Ps 21).

Proročanske riječi Šimunove i mesijanska proročanstva u duši Gospinoj još jasnije zasjaše: Mesija će trpjeti i Njegova Majka Marija!

*

Pomislimo na umor, neimaštinu, tjeskobu i strah, koji su pratili Mariju i Josipa na bijegu u Egipat: »A pošto oni (mudraci) odoše, gle anđeo se Gospodnji u snu ukaza Josipu govoreći: Ustani, uzmi dijete i njegovu majku, te bježi u Egipat i ostani tamo, dok ti ne reknem, jer će Herod tražiti dijete, da ga ubije« (Mt 2, 13).

Zatim smještaj u stranoj zemlji, zemlji neprijateljskoj prema Izraelcima, a Marija i Josip nisu znali jezika te zemlje. Sigurno, Marija i Josip došavši iz Palestine, nisu mogli odmah naći stan i smještaj i način, kako će moći živjeti.

Kasnije, kad su se vratili u Nazaret, nastat će druge teškoće: »Nakon Herodova skončanja, anđeo se Gospodnji javi u snu Josipu i reče mu: Ustani, uzmi dijete i njegovu majku i pođi u zemlju izraelsku, jer su umrli oni, koji su djetetu radili o glavi. On ustane, uzme dijete i njegovu majku, te uđe u zemlju izraelsku. Ali, saznavši, da Arhelaj vlada Judejom mjesto svoga oca Heroda, bojao se poći tamo, te upućen u snu, ode u kraj galilejski. Dođe i nastani se u gradu zvanom Nazaret...« (Mt 2, 19—23).

*

Posebno bolan događaj zbio se, kad je Isus bio u 12. godini: »Njegovi su roditelji svake godine o blagdanu Pashe išli u Jeruzalem. Kad mu bijaše dvanaest godina, uziđoše po običaju blagdanskom. Kad su minuli ti dani, oni su se vraćali, a dječak Isus ostade u Jeruzalemu, a da nisu znali njegovi roditelji.

Uvjereni da je među suputnicima, odoše dan hoda, a onda ga stanu tražiti među rodbinom i znancima. I kad ga ne nađoše, vratiše se u Jeruzalem tražeći ga.

Nakon tri dana nađoše ga u hramu kako sjedi usred učitelja, sluša ih i pita. Svi, koji su ga slušali, bili su zaneseni razumnošću i odgovorima njegovim. Kad ga ugledaše zapanjiše se, a majka njegova mu reče: Sinko, zašto si nam to učinio? Evo, otac tvoj i ja žalosni smo te tražili. A on im reče: Zašto ste me tražili? Niste li znali, da mi treba biti u onome, što je Oca mojega? A oni ne razumješe riječi, koju im reče. I siđe s njima u Nazaret i bijaše im poslušan. A njegova majka brižno čuvaše sve ove uspomene u svom srcu. A Isus napredovaše u mudrosti, dobi i milosti kod Boga i ljudi« (Lk 2, 41—51).

Taj tajanstveni Isusov odgovor prouzročio je novu bol u srcima Marije i Josipa, iako su jedino oni znali za čudesno Isusovo rođenje. Znala je Marija, da je Isus došao spasit Izraelce i sve narode svijeta. On će kasnije potpuno otići iz Nazareta i posvetiti se svom poslanstvu. Istina, Marija se nije suprotstavljala, ali je razmišljala o svemu. Proročke riječi St. Zavjeta i riječi starca Šimuna bivat će joj sve jasnije i morat će više trpjeti.

Nakon povratka u Nazaret, Evanđelje više ne spominje sv. Josipa. Kad on umre, Marija će ponovo osjetiti mač boli, ali kad od nje ode Isus, nakon svojih 30 godina radničkog života u Nazaretu, Marija će taj odlazak zauvijek teško podnijeti, iako je znala za Isusovu poslaničku službu. Nije se ni tada bunila. Tijekom Isusova javnog života Ona neće vidjeti svog Sina. Trpjet će posebno nakon saznanja da ga farizeji mrze, zlobe, potvaraju, spletkare protiv Njega.

Ali evo neshvaćene tajne: Pokušala Marija otići u kraj, gdje je Isus propovijedao: »I dođu njegova Majka i njegova braća (rođaci). Ostanu vani, a k njemu pošalju da ga pozovu. Oko njega je sjedilo mnoštvo naroda. I rekoše mu: Evo vani majke i

braće tvoje i traže te. On im odgovori: Tko je moja majka i tko su moja braća? I pogledavši one, koji su sjedili oko njega u krugu reče: Evo moje majke, evo moje braće. Tko god vrši volju Božju, on mi je brat, i sestra i majka!« (Mk 3, 31—35). Isus je time pokazao, koja je njegova zadaća i kakva je njegova nauka, zbog koje je došao. Ne znači, da je zanemario svoju Majku, makar je njezino Srce moralo osjetiti posebnu bol, što nije mogla susresti se s Isusom, za koga se bojala, da mu neprijatelji ne naškode. Isus je pokazao, da mu treba sve ostaviti i raditi, da sve spasi. Došao je trpjeti, da otkupi svijet.

Posebna bol zadesila je Mariju, kad je saznala, da su Isusa neprijatelji uhvatili i zatvorili. Ostvaruju se proročanstva Izaije, iz Psalma, ostvaruju se riječi starca Šimuna. Ostvaruju se Isusove riječi, koje je izgovorio u više navrata, da će trpjeti i poginuti: »Evo, ulazimo u Jeruzalem i Sin čovječji bit će predan glavarima svećeničkim i pismoznancima. Osudit će ga na smrt, izručiti poganima, izrugati i popljuvati. Izbičevat će ga, ubit će ga, ali on će nakon tri dana uskrsnuti« (Mk 10, 33—34).

Tužna Majka Marija! Mač boli, što ga je prorekao starac Šimun, morao se duboko zarezati u njezino Srce, kad je, prema Predaji, na putu prema Kalvariji susrela svoga Sina izmrcvarena i krvava pod teškim teretom križa.

Na Kalvariji stajala je pod Križem, kako nas izvješćuje Evanđelje. Stajala je tužna Majka, Majka boli, Gospa žalosna!

Tko bi mogao izmjeriti širinu i dubinu njezinih muka i boli? Bez sumnje, u tom času, sjedinjujući

se u mučeništvu svoga Sina, jasnije joj bijaše proročanstvo St. Zavjeta: »Ja sam crv, a ne čovjek, ruglo ljudi i naroda prezir« (Ps 21).

Ali njezina bol bijaše u još većoj mjeri, kad je čula Isusovo jadikovanje i zapomaganje: »Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?« (Mk 15, 34).

Odbačen od ljudi, ostavljen od Boga: »Koji me vide, podruguju mi se, razvlače usne, mašu glavom: U Gospoda se uzdao, neka ga sad izbavi, neka ga spasi, ako mu je mio, ako ga ljubi« (Ps 21).

U svojoj smrtnoj muci Isus trpi muku i tjeskobu bez kraja, trpi od neizmjerne boli osjećajući se kao da je odbačen od samog Oca nebeskoga.

U nemogućnosti da pomogne svom Sinu razapetom na križu, gledajući ga napuštena od ljudi i kao zaboravljena od svog Oca, Marijina bol morala je biti teška i rana na duši duboka ...

KALVARIJA

Stala plačuć tužna Mati,
gledala je kako pati
Sin joj na križ uzdignut.

Dušom njenom razboljenom,
rastuženom, ražaljenom,
prolazio mač je ljut.

O koliko ucviljena
bješe Ona uzvišena
Majka Sina jedinog!

Bol bolova sve to ljući
blaga Mati gledajući
muke slavnog Čeda svog.

Koji čovjek ne bi plako
Majku Božju videć tako
u tjeskobi tolikoj?

Tko protužit neće s Čistom,
kada vidi gdje za Kristom
razdire se Srce njoj?

Zarad grijeha svoga puka
gleda Njega usred muka
i gdje bičem bijen bi.

Gleda svoga milog Sina,
ostavljena sred gorčina,
gdje se s dušom podijeli.

Vrelo milja, slatka Mati,
bol mi gorku osjećati
daj da s Tobom procvilim.

Neka ljubav srca moga
gori uvijek za Krista Boga,
da mu u svem omilim.

Rane drage, Majko sveta,
Spasa za me razapeta
tisni usred srca mog!

Neka dođu i na mene
patnje za me podnesene
Sina Tvoga ranjenog.

Daj mi s Tobom suze lijevat,
Raspetoga oplakivat,
dok na svijetu budem ja.

U Tvom društvu uz križ stati,
s Tobom jade jadovati
želja mi je jedina.

Kruno djevâ, Djevo divna,
budi meni milostiva,
daj mi s Tobom dijelit plač.

Daj mi nosit po sve dane
Isusovu smrt i rane
osjećati muke mač.

Neka rane izrane me,
neka svega opoje me
Sina Tvoga križ i Krv.

Ti na sudu za me zbori,
Djevo sveta, da ne mori
pakleni me vječni crv.

Kada dođu smrtni časi,
Kriste Bože, nek me spasi
Majke Tvoje zagovor.

Kad mi zemlja tijelo primi,
dušu onda Ti mi primi
u nebeski blažen Dvor.
Amen. Aleluja!

»O Majko žalosna, sa svog bolesničkog kreveta ili u mukama duševne patnje, koja potresa mojim srcem, obraćam se na Te sa žarkom i pouzdanom molitvom. Majko Moja Marijo, i sama si trpjela, pa ćeš me razumjeti. Ugodno je duši mojoj, da Ti mogu otvoriti svoju dušu i svoje ojađeno srce.

Djevice žalosna, Majko boli, pomozi mi, da češće dođem k Tebi, da Ti povjerim svoje muke, svoje nevolje, svoja trpljenja, svoje strepnje. Marijo, pomozi mi, da se predam Tebi u djetinjoj molitvi, pa mi stalno povećavaj pouzdanje u Te i u Tvoje majčinsko Srce«.

*

Uglavnom majke ljube više onu svoju djecu, za koju su podnijele najviše muke i strepnje. Tako i Marija čini prema nama. Trpjela je zajedno sa svojim Sinom za nas i naše spasenje.

Po vjeri znamo, da Marija bijaše jedinstvenom povlasticom sačuvana od istočnog, izvornog grijeha i da nije nikad učinila bilo kakav osobni grijeh. Ona je Bezgrešna Djevica. Potpuno Čista, pa nije za sebe trebala trpjeti i ispaštati, nego za nas je ispaštala.

Ona je suotkupiteljica ljudskog roda. Da budemo otkupljeni od grijeha. Ona je sa svojim Sinom izrekla svoj NEKA BUDE, pa je mač boli na

različite načine za cijelog zemaljskog života probadao njezinu dušu. Trpjela je sa Isusom za nas, zbog naših grijeha, za naše spasenje, za naše otkupljenje.

Svi su pobožni Izraelci nestrpljivo čekali dolazak Otkupitelja. To pokazuju primjeri iz Evanđelja. Ivan Krstitelj povlači se u pustinju, starac Šimun i proročica Ana svjedoci su molitava i žrtava, koje su plemenite duše sebi nametale, kako bi izmolile dolazak očekivanog Mesije. Možemo pretpostaviti, da je i Marija, prije pojave Anđela Gabrijela, molila i žrtvovala se u žarkoj želji, da se što prije ispune mesijanska proroštva.

Nakon poruke Gabrijela, Marija je klicala od radosti. Ne samo zbog toga što je Nju zapala čast, da bude Majka Mesijina, nego više zato, što će početi napokon spasavanje čovječanstva. Ona će trebati dati svom Sinu ime Isus, što znači *SPASITELJ*. Anđeo je rekao: »On će biti velik i zvat će se Sin Svevišnjega. Njemu će Gospodin Bog dati prijestolje Davida oca njegova, i njegovu kraljevstvu neće biti kraja« (Lk 1, 32—33).

Ali prije nego će zakraljevati bez kraja, Isus će otkupiti od grijeha ne samo Izraelce, nego sve ljude svih naroda. Zbog toga su proročanske riječi izgovorili Zaharija, otac Ivana Krstitelja i starac Šimun: »Blagoslovljen Gospodin Bog Izraelov, što pohodi i otkupi narod svoj! Podiže nam snagu spasenja u domu Davida, sluge svoga, kao što je obećao preko svetih proroka svojih odvijeka spasiti nas od neprijatelja naših i od ruke sviju, koji nas mrze, iskazati dobrotu ocima našim i sjetiti se svetog Saveza svoga, zakletve kojom se zakleo Abrahamu, ocu našemu, da će nam dati, te mu izbavljeni iz ruku

neprijateljskih služimo bez straha u svetosti i pravednosti pred njim u sve dane svoje. *A ti dijete, prorok ćeš se zvati Svevišnjega, jer ćeš ići pred Gospodinom, da mu pripraviš putove, da pružiš spasenje narodu njegovu za oproštenje grijeha njihovih, darom premilosrdnoga Srca Boga našega, po kome će nas pohoditi Mlado sunce s visine, da obasja one, što sjede u tami i sjeni smrtnoj, da upravi noge naše na put mira*« (Lk 1, 67—79).

Starac Šimun govrio je u hramu: »*Sad odpuštaš slugu svoga, Gospodine, po riječi svojoj, u miru, jer vidješe oči moje spasenje tvoje, koje si pripravio pred licem svih naroda: svjetlost za prosvjetljenje naroda, slavu puka svoga izraleskoga*«. (Lk 2, 29—30).

Kad se anđeo objavio Josipu u snu, rekao mu je o istom Isusovu poslanstvu: »Josipe, sin Davidov, ne boj se uzeti k sebi Mariju, ženu svoju. Što je u njoj začeto, doista je od Duha Svetoga. Rodit će Sina, a ti ćeš mu dati ime Isus, jer će on spasiti narod svoj od grijeha njegovih« (Mt 1, 20—21).

To otkupljenje bit će teško i bolno i Marija će mu se pridružiti (Lk 2, 34—35).

Ivan Krstitelj započeo je svoju službu na obalama Jordana propovijedajući krštenje pokore za oproštenje grijeha i označio je Isusa ovim riječima: »Evo Jaganjca Božjega, koji odnosi grijeh svijeta« (Iv 1, 29).

Kasnije će sv. Pavao reći: »Radujem se sada dok trpim za vas i u svom tijelu dopunjam što nedostaje mukama Kristovim za Tijelo njegovo, tj. za Crkvu« (Kol 1, 24). Kristova muka je svršena. U nama se treba dopuniti i svršit će se kad umremo.

Bolje nego mi, i za nas, u izvanrednoj mjeri, Marija je sjedinila svoje muke s mukama Kristovim za otkupljenje i oproštenje naših grijeha.

Potvrdu te nauke Evanđelja i crkvene Predaje, nalazimo u ukazanjima naše Gospe ovih zadnjih godina. U Lurdu Gospa plačući i zaklinjući vapije: »Pokora, pokora, pokora!« U Fatimi Gospa pokazuje djeci svoje Srce okrunjeno trnjem. Mali pastiri razumjeli su, da to Prečisto, Bezgrešno Srce trpi zbog ljudskih grijeha. Gospa roni suze u Salette tužeći se na grijehe propuštanja svete Mise nedjeljom, na profanaciju nedjelje. Ona moli u Sirakuzi ne govoreći ni riječi, ali ranije u Fatimi 13. listopada 1917. naša Gospa od sv. Krunice rekla je: »Došla sam pozvati vjernike da trebaju promijeniti život, da se moraju obratiti i više grijesima ne vrijeđati našega Gospodina, koji je i previše vrijeđan«.

»Marijo, Soutkupiteljice ljudskog roda, istina je da ljubav raste ne samo u zajedničkoj radosti i sreći, nego još više u zajedničkom trpljenju.

Marijo, Majko moja, Ti si za nas trpjela, Ti si za me trpjela, pa moje pouzdanje u Te raste na pomisao da si podnosila muke i boli zajedno sa svojim božanskim Sinom za moje spasenje i posvećenje«.

Jer je Posrednica svih milosti, naša Majka Marija može nam pomoći

Otvorimo zajedno Evanđelje sv. Ivana i čitajmo 2. poglavlje, u kojemu nam apostol, kojemu

je Isus povjerio svoju Majku, pripovijeda, kako je Isus svoje prvo čudo učinio na molbu svoje Majke. To nas ispunjava velikim pouzdanjem!

»Trećeg dana bijaše svadba u Kani Galilejskoj. Bila je ondje Isusova Majka. Na svadbu bijaše pozvan Isus i njegovi učenici. Kad ponestade vina, reče Isusu njegova Majka: Nemaju vina. Reče joj Isus: Ženo, što ja imam s Tobom? Još nije došao moj čas! Na to reče njegova Majka poslužiteljima: Što god vam rekne, tako učinite!

A bijaše ondje Židovima za čišćenje šest kamenih sudova od po dvije do tri mjere. Isus reče poslužiteljima: Napunite sudove vodom! I napuniše ih do vrha. Tada im reče: Uzmite sada i nosite ravnatelju stola. Oni odnesu. Kad okusi ovdu, što postade vinom, a nije znao odakle je — znale su sluge, koji donesoše, ravnatelj stola pozove zaručnika i reče: Svaki čovjek stavlja na stol najprije dobro vino, a kad se ponapiju, onda slabije. Ti si čuvao dobro vino sve do sada.

Tako, u Kani Galilejskoj, učini Isus prvo znamenje i objavi svoju slavu, te povjerovaše u njega njegovi učenici. Nakon toga siđe sa svojom Majkom, s braćom i sa svojim učenicima u Kafarnaum. Ondje ostadoše nekoliko dana« (Iv 2, 1—11). Više se ne spominje susret Marije s Isusom prije muke i smrti Kristove!

Eto, na traženje svoje Majke, Isus ne samo čini svoje prvo čudo nego ga čini prije nego je namjeravao.

Sveti Bernard (1090—1153) reče: »Bog je htio, da nam sve dolazi po Mariji!«

Bog nam je darovao Isusa kao Posrednika. To bi bilo dosta i nije trebalo drugoga. Ipak Bog je htio da Marija bude Suotkupiteljica ljudskog roda i kao Djeliteljicu milosti u zajedništvu s Isusom.

»Marijo, Majko Kristova, u svim prilikama mog života, a posebno u kušnjama i nevoljama, s velikim pouzdanjem utječem se Isusu, svom Božanskom Spasitelju. Ali s neograničenim pouzdanjem dolazim i k Tebi, draga Gospo naša, Majko naša, jer je Isus htio da Mu se pridružiš u djelu našeg Otkupljenja i u dijeljenju milosti.

Moja nada u Isusa još je veća, kad k njemu dolazim po Tebi. Tvoje posredovanje kod Tvog Sina povećava u mom srcu posebnu nadu, zbog Tvoje majčinske ljubavi prema meni, i bit ću stalno zahvalan Isusu i Tebi zbog toga!«

... Jer je Majka puna ljubavi, želi nam pomoći

Ako se Isus htio, »roditi od žene« (Gal 4, 4), »rođen od Marije Djevice (Vjerovanje), učinio je to, kako bi nam mogao dati svoju Majku. Sjetimo se Isusovih zadnjih riječi Mariji s križa na Kalvariji (Iv 19, 27).

Marija je naša Majka ne u tjelesnom, nego u duhovnom pogledu, u redu milosti.

Biti Majka svih ljudi u nadnaravnom pogledu, očito je izuzetna, posebna služba. Dakle, kad Bog nekoga zove u izvanrednu, posebnu službu u svojoj neizmjernoj ljubavi, daje mu i sve potrebne sposobnosti i darove, da ispuni to poslanstvo, tu

službu. Ali posebno majka ima srce, koje ljubi, srce, koje se daruje, srce, koje se žrtvuje, srce, koje oprašta.

Već je dobro srce prave zemaljske majke!

Jedan švedski Pastor, nakon svog obraćenja na katoličku vjeru, pripovijedao je kako je u svojoj zemlji poznavao majku-udovicu, koja se posebno posvetila odgoju svog jedinca sina.

Nažalost, dječaka su zaveli na zlo zli drugovi. Da se mogne zabavljati i provoditi, trebalo mu je puno novaca. Zajedno s drugovima dao se na krađu. Jednog dana, dok je majka bila na poslu, da zasluži svagdanji kruh, njezin sin sa zlim drugovima upao je u kuću, obili su mali kovčeg, u kojem je mladićeva majka čuvala nešto ušteđevine, otvorili su ormare i odnijeli sve, što je imalo neku vrijednost, što se moglo prodati...

Pomislite, kolika je bol zadesila tužnu majku, kad je za sve doznala!

Dani su prolazili, tjedni i mjeseci, a sin se nije vraćao kući. Nakon nekoliko godina saznala je tužna majka, da se jedan sinov sudrug zaposlen u mornarici vratio na dopust. Sirota majka požurila je u drugo selo, kući, u kojoj su stanovali roditelji mladog mornara. Odmah je upitala mladića, gledajući ga u oči, da nije štogod čuo o njezinu sinu, da ga nije vidio putujući po svijetu s mornarima. Mladić odgovori: Gospođo, niti sam ga vidio niti sam bilo što o njemu čuo!

U tuzi i boli, tužna majka reče mornaru: Ako susretneš mog sina, a ja ću moliti Boga, ne bi li Bog dao, da se susretneš, reci mu, molim te, da

sam mu sve oprostila! I reci mu, da ga još uvijek volim... Reci mu, da živo želim da ga što prije vidim!

Eto srca prave majke. Voli i žrtvuje se. Uvijek je spremna razumjeti, uvijek je spremna oprostiti!

*

Jedna osoba posjetivši tamnicu, razgovarala je s jednim utamničenikom bijelih vlasi i upitala ga: »Gospodine, jeste li odavno ovdje?« On reče: »Gospođo, ima 20 godina da sam u tamnici!« I još reče: »U tom dugom razdoblju moja majka nije nikad propustila da me redovito posjeti!«

*

Majka je srce, koje ljubi. U smrtnoj pogibelji i odrasli ljudi zazivaju svoju majku. Ima već više godina, zahvaljujući otkrićima moderne tehnike, posebna služba je stalno u vezi s pilotima zrakoplova. U nesretnim slučajevima, kad unesrećeni padaju prema zemlji očekujući nasilnu smrt, u očaju zazivlju svoju majku: »Majko moja, majko moja!«

*

Ali šta je srce majke zemaljske u usporedbi prema srcu Presvete Djevice Marije? U prošlom stoljeću sveti župnik iz Arsa, Ivan Vianney govorio je o Mariji: »Uzmite srce svih plemenitih majki: Koliko dobrote, koliko odanosti, koliko ljubavi! Ali sve to samo je led kad se usporedi sa Srcem

Djevice Marije!« Kako je dobra naša nebeska Majka, ne može se izmjeriti! U našim nevoljama i bijedama dosta je obratiti se našoj nebeskoj Majci da osjetimo njezinu pomoć!

Nije moguće, da prava majka ne pomogne svojoj djeci u nevolji!

Pripovijeda se, kako se jedna žena uz opasnost vlastitog života sukobila s požarom, da spasi svoje dijete. Strahovito spržena ostala je nagrđena od vatre. Ta majka junačka učinila je sve što je mogla, da spasi svoje dijete od smrti.

Marija, naša nebeska Majka nije manje plemenita. Njezinu plemenitost i dobrotu tko može izmjeriti, kad se radi da nam pomogne u potrebama duše i tijela! Poznajući muku iz iskustva i ljubeći nas izvanrednom ljubavlju i nježnošću, uvijek je spremna pomoći nam u teškoćama. Zato je Papa Pijo IX. ustvrdio: »Nikad očajavati, kad smo pod zaštitom One, koja ima za nas Srce Majke!«

*

Povijest svetaca puna je primjera, u kojima se ogleda majčinska dobrota Marijina za svoju djecu.

U najrazličitijim teškoćama našeg života Marija je spremna, osobito ako je zazovemo, da nam pomogne. Uvijek dobra Majka, uvijek spremna pomoći, uvijek majčinski dobra!

U svijetu danas ima više posebnih zajednica, koje posebno časte Djevicu Mariju i šire pobožnost prema Njoj. Posebno kod mladeži.

Posebna zajednica Marijine mladeži još od ukazanja Katarini Labouré u Parizu časti Djevicu Mariju moleći od nje pomoć u mladenačkim opasnostima u životu. Ona pomaže sačuvati vjeru i poštenje svih štovalaca i vodi ih sigurnim putem prema Sinu Isusu...

Za vrijeme prošlog rata u Italiji Chiara Lubich (sigurno hrv. porijekla: Klara Ljubić) počela je oko sebe okupljati mladež pod zaštitom Majke Kristove i ta je zajednica raširena danas u 27 zemalja!

Postoji i svećenički pokret pod zaštitom Marijinom od godine 1973. Djevica Marija je te godine svećeniku Don Gobbi-u u Italiji davala posebne pouke, da se svećenici okupljaju, da se Majci nebeskoj posvećuju, da mole i da čine pokoru za obraćanje svijeta. Evo Posvete Bezgrešnom Srcu Marijinu za članove Svećeničkog Marijanskog Pokreta:

»Fatimska Djevice, Majko milosrđa, Kraljice neba i zemlje, utočište grješnika, mi svećenici Marijinog Pokreta, pozvani u četu Tvojih svećenika, na poseban način posvećujemo se danas Tvome Prečistom Srcu.

Ovom posvetom želimo vršiti s Tobom i po Tebi sve obveze, što smo preuzeli našom posvetom po krštenju i svećeničkom ređenju.

Nastojat ćemo živjeti prema svom svećeničkom zvanju ispunjujući Tvoje želje. Bit ćemo vjerni Presv. Euharistiji, Sv. Misi, svojim službenim molitvama i molenju krunice. Sve u duhu molitve i pokore kao Kristovi svećenici«.

U svijetu je posebno raširena zajednica pod imenom Marijina Legija, zajednica Katoličke Akcije, u kojoj vjernici-laici u duhu potpune ovisnosti od presv. Djevice Marije, Posrednice svih milosti, posvećuju se širenju pastoralnog djelovanja svećenika u svim potrebama.

Članovi žrtvuju dva sata u tjednu poslanstvu, koje im je povjereno. Apostolat molitve na poseban se način njeguje. Sjedište je u Dublinu.

Zajednica Marijine Legije počela se širiti od 1921. godine i danas je raširena u 1100 biskupija u svih pet kontinenata.

Od godine 1917. širi se i zajednica Plave vojske prema želji Gospe Fatimske. Svrha je po zagovoru Gospinu moliti za obraćenje bezbožaca i za mir u svijetu. Provoditi pravi kršćanski život i ispunjavati želju Gospe Fatimske.

Posveta Prečistom Srcu Marijinu. Svaki dan prinositi žrtve i ispunjati kršćanske dužnosti svog staleža. Svaki dan moliti dio Krunice razmišljajući o Tajnama Kristovim. Prve subote primiti Pričest u duhu naknade Prečistom Srcu Marijinu. Moliti krunicu misleći na tajne Rožarija. Četvrt sata ostati u razmatranju u zajednici s Gospom! Svakih 15 dana obaviti ispovijed u duhu pokore. Godine 1950. Papa je rekao utemeljitelju Plave vojske Mons. H. Colganu: »Dajem blagoslov svima, koji se žrtvuju i mole za obraćenje bezbožaca i svih grješnika«.

»Marijo, u nevolji, koja me je snašla, obraćam se k Tebi. Uzdam se u Te. Ti ćeš me poslušati. Ti ćeš me razumjeti. Daj da osjetim Tvoju majčinsku pomoć. Pokaži, da si mi Majka! U ovim teškim i

pogibeljnim i možda tragičnim prilikama u mom životu, pomozi mi da osjetim vidno da si mi Majka, naša Majko nebeska!«

Potpuno pouzdanje u dobrotu Srca Marijina istakao je sveti Bernard u svojoj poznatoj molitvi Gospi pod naslovom: *Spomeni se!* Kršćani će je s pouzdanjem moliti do kraja svijeta:

Spomeni se

»Spomeni se, o predobrostiva Djevice, kako se nije nikada čulo, da si ikoga zapustila, koji se k Tebi u zaštitu utekao, Tvoju pomoć zatražio i Tvoj zagovor zaprosio. Ovim pouzdanjem obodren utječem se i ja k Tebi, Djevice djevica. K Tebi, Majko dolazim, pred Tobom evo stojim ja grješnik i uzdišem. Nemoj, Majko riječi Božje, prezreti mojih riječi, nego ih milostivo poslušaj i usliši. Amen.«

Molitva svećenika Perreyve-a

»Sveta Djevice, sred svoje slave, nemoj zaboraviti žalosti ove zemlje. U svojoj dobroti pogledaj one, koji trpe, koji se bore s teškoćama i ne prestaju kušati gorčinu ovog života.

Imaj samilosti s onima, koji se ljube, a rastavljeni su. Imaj samilosti prema napuštenim srcima. Imaj samilosti za slabosti naše vjere. Imaj samilosti prema onima, koje ljubimo. Imaj samilosti prema onima, koji plaču, prema onima, koji mole i prema onima, koji dršću i koji se boje. Svima podaj nadu i mir.«

Izbavlja nas od patnja

Ima dvije tisuće godina, Isus je izliječio velik broj slijepih, hromih, uzetih... Uskrsavao je mrtve... Pokazivao je pred svijetom da je On gospodar nad životom i nad smrću...

Kristova Majka Marija tijekom stoljeća od svog Sina isprosila je brojna čudesa. Na primjer, pomislimo na Lurd! Od godine 1858. uz izvjestan broj čudom izliječenih (službeno potvrđenih čudesa kroz 100 godina bilo je 55 ozdravljenja, koja se ne mogu prirodnim načinom rastumačiti), Gospa je učinila nevoljnicima mnogo drugih dobara, iskazala im je puno različitih milosti za tijelo, za srce, za dušu! Milosti duhovne i tjelesne za pojedince, za obitelji, za narode...

U životu svetaca vide se mnoga čudesa, koja je Gospa činila i čini. Skoro na svakoj strani životopisa Sv. Ivana Don Bosco, Marija Pomoćnica mnogo je puta posredovala.

U početku svoje svećeničke službe, mladi svećenik došao je u selo Montemagno, nekoliko dana prije Velike Gospe. Tu će propovijedati tri dana za pripravu proslave Velike Gospe. Čim je ušao u selo opazio je posvemašnju tugu kod svega naroda. Kad je upitao neke ljude za uzrok neraspoloženja, jedan mu je čovjek odgovorio, kako već više mjeseci ne pada kiša. Ako naskoro ne bude kiše, rekao je seljak, izgubit ćemo žetvu, pa će nastati glad i bijeda.

Don Bosco mu je rekao: Došao sam k vama propovijedati *trodnevnicu* na čast Gospi. Poznam

Gospinu dobrotu. Ona je moćna i dobra Majka. Ja vam obećajem, ako budete ovih dana dolazili u crkvu da slušate riječ Božju, ako se dobro svi ispovjedite, ako pobožno primite svetu Pričest i ako stvorite dobre odluke za bolji kršćanski život, Gospa će se pobrinuti, da vam padne kiša.

Vjernici su obećali redovito dolaziti na propovijedi. Obećali su iskreno, potpuno, skrušeno, se ispovjediti i bolje kršćanski život provoditi. Dolazili su vjernici iz susjednih župa, kad su čuli, što se zbiva u Montemagno. Svijet se ispovijedao i obraćao. Na blagdan Velike Gospe, veliko mnoštvo došlo je na Misu. Don Bosco je molio: Gospo, Pomoćnice kršćana, pomozi kršćanima u nevolji! Na propovjedaonici svećenik je izmolio s narodom tri Zdravomarije, da Gospa isprosi od Boga kišu. Za vrijeme propovijedi nastade sijevanje i grmljavina. Poče pljuštiti kiša. Svijet oživio. Radost mu se opaža na licu. Svećenik im reče, da se uvijek uzdaju u Majku Kristovu, Pomoćnicu kršćana u svim potrebama tjelesnim i duševnim. Kiša je obilno pala...

Molitva Gospi od trajne Pomoći

»Presveta Djevice Marijo, kojoj je dato ime Majka Trajne Pomoći, s velikom nadom molim Te da mi pomogneš u svako vrijeme i na svakom mjestu u napastima, nakon padova u grijeh, u svim teškoćama, u svim nevoljama i životnim bijedama, osobito na času moje smrti. Daj mi, ljubezna Majko, poticaj i običaj da se uvijek utječem k Tebi, jer sam siguran, ako Te pouzdano zazovem, da

ćeš mi priteći u pomoć. Isprosi mi milost nad milostima, da Ti se bez prestanka molim s pouzdanjem djeteta, te da snagom te ustrajne molitve dobijem Tvoju T r a j n u P o m o ć i ustrajnost do kraja. Blagoslovi me, dobra i milosrdna Majko, moli za me sada i na času smrti moje. Amen!«

Ublažuje tješeći

Bez obzira, da li se radi o čudesima, koliko je puta naša dobra nebeska Majka pomogla ublažiti naše kušnje i nevolje: poboljšanje zdravlja, bistrenje zamršenih situacija, pronađeni stan, zaposlenje za kruh svagdanji u zadnji čas ...

U Palestini, za javnog Isusova života, u prisutnosti velikoga mnoštva, Isus je rekao: »Dođite k meni svi, koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti« (Mt 11, 28).

U Belgijskom mjestu Banneux-u, Djevica siromaha rekla je: »Dolazim ublažiti trpljenje!«

Kad se Djevica Marija ukazala u Beauraing-u, govorila je djeci: »Ja sam Bezgrešna Djevica, Majka Božja, Kraljica nebeska ... Molite, mnogo molite, uvijek molite ... Došla zbog obraćenja grješnika ... Djeco, ljubite li moga Sina, ljubite li mene, svoju Majku? Ako me ljubite, žrtvujte se za me, molite za grješnike«. Svima nam je dužnost misliti na svoje spasenje, ali i na spasenje mnogih, koji su na putu propasti, da se obrate, da se Bogu vrate ...

Vratimo se opet ukazanjima u Benneux-u. Majka Kristova rekla je djevojčici Mariette Beco: »Ja sam Djevica siromaha. Došla sam ublažavati trpljenje. Treba mnogo moliti. Drago dijete, mnogo moli. Ja sam Majka Spasitelja, Majka Božja, mnogo moli za obraćenje grješnika!«

Još nešto o ukazanjima

Mi živimo u marijansko vrijeme. Djevica Marija u Lurdu i Fatimi objavila se s posebnom porukom, koja još nije shvaćena. Djeca, koja su vidjela Presvetu Djevicu, nazvana su proroci, jer ih je Marija izabrala, da im povjeri misiju, poslanstvo, kao delegate za svoj narod. Zauzimanje Gospino za svijet budućnost je svijetu.

Svijet je materijalizran. Progres-napredak postao je idol-božanstvo. Znanost i tehnika dobri su sami u sebi. Moderna iznašašća trebala bi služiti čovjeku za njegovo dobro, a ne da ga vode do uništenja, a dovest će ga, ako se ne obrati. Bez Boga će sva iznašašća, posebno atomsko oružje, uništiti svijet, ako svijet ne bude brzo spoznao svoje zablude, svoju oholost i ovisnost o Bogu. Gospina ukazanja imaju svrhu, da se svijet obrati i da ne propane ...

»Marijo, naša Gospo i naša Majko, mnogi, koji budu čitali ovu knjižicu i razmišljali o sadržaju, trpe na tijelu i na duši: tijelo im je kao smrvljeno, a duša uronjena u tjeskobu i strah ... Obraćam se Tebi, dobra Majko u najvećem pouzdanju. Molim od Tebe čudo, Majko milosrđa, Djevice siromaha, ostvari na meni obećanje dato u Banneuxu,

da ćeš mi pomoći u trpljenju, da ćeš mi ublažiti i olakšati moju muku. Pokaži, da si mi Majka... Pomozi mi, da danas osjetim, da si moja jaka, moćna, ljubezna i brižna Majka, ublaži mi i olakšaj teret u onoj mjeri, koja je u suglasnosti s nacrtima Providnosti«.

U sadašnjosti

Kad je u noći sv. Četvrtka, na Maslinskom brdu, Isus molio svoga Oca nebeskoga »sa silnim vapajem i suzama« (Hebr 5, 7), da ukloni gorki kalež, to jest poniženja i užasne patnje, koje je unaprijed gledao, Otac nebeski nije prihvatio molitvu Sina. Isus će podnijeti sva poniženja i sve patnje, sve muke u potpunosti. Uostalom, Isus je u svojoj molitvi dodao: »Oče, ako je moguće, udalji ovaj kalež od mene, ali neka bude Tvoja volja, a ne moja volja« (Mt 26, 39).

Isusova molitva bi po muci uslišana, ali ne uklanjanjem muke: Otkupljenje će biti dovršeno. Kasnije će uskrsli Isus učenicima na putu u Emaus reći: »Nije li trebalo da Krist sve to pretrpi, te uđe u svoju slavu?« (Lk 24, 26).

Svaka molitva dobro obavljena uvijek je uslišana, ali ne uvijek onako, kako smo mi željeli. Sveti Augustin reče: »Ako nas Bog ne uslišava po našim željama, daje nam ono što nam više koristi«.

Pojedine slučajeve i vremenite kušnje ovdje na zemlji ne prosuđujmo da su definitivne. Treba ih razumjeti u odnosu na vječnost. Zato je sveta Ivana Orleanska govorila: »Bože puteve ne možemo razumjeti prije nego dođemo do kraja!«

Zato se ne čudimo, da naša moćna i dobra Majka Marija nekad uslišava naše molitve drukčije, dopuštajući da ostanemo u kušnjama i nevoljama. Ona znade, da su te muke za nas korisne u nacrtu Otkupljenja. Ako znamo čekati i ako dobro razmislimo, otkrit ćemo tajnu, da nam je Kristova Majka isposlovala korisnije i bolje milosti, nego da je uklonila od nas naše nevolje.

Upamtimo slijedeće: Kad se Presveta Djevica ukazala Katarini Labouré, nije joj rekla: Dijete moje, obećajem ti da ću ukloniti teškoće s tvog puta, nego joj je obećala protivno: »Moje dijete, mnogo ćeš trpjeti, trpjet ćeš od prigovora!« U Lurdu Gospa reče Bernardici: »Moje dijete, ne obećajem ti sreću na ovom svijetu, nego na drugom!« U Fatimi reče Gospa djeci da im treba trpjeti...

»Majko moja Marijo, trpljenje me muči, ali mučilo je i Tvog Sina Isusa. Jer, i On bijaše čovjek. Trpljenje je jedno zlo i nismo stvoreni za trpljenje. Naprotiv, stvoreni smo za sreću. Ali po grijehu uđe u svijet trpljenje i smrt (Rim 5, 12). Isus je iz ljubavi prema nama prihvatio muku i smrt kao zadovoljštinu za naše grijehe.

Presveta Djevice, Marijo puna milosti Ti si bila izuzeta od istočnog i svakog drugog grijeha, a ipak si sa svojim Sinom trpjela iz ljubavi prema nama. Prihvatila si sve kušnje, koje Ti je Bog u svom nacrtu odredio. U svemu si prihvatila ponudu Anđelovu i spremno rekla: »Evo službenice Gospodnje. Neka mi bude po riječi tvojoj!«

Pomozi mi, dobra Majko, da se nikad ne bunim protiv prolaznih muka i križeva, nego da sve

činim boreći se protiv zla, da prihvaćam trpljenje u nadnaravnom duhu znajući, da će sve proći i da trebam u svom tijelu dopunjati, što ne dostaje mukama Kristovim za Tijelo njegovo, za Crkvu (Kol 1, 24). A to znači za se i svoje spasenje treba mi trpjeti!

Ako sve muke i trpljenja prihvaćam kršćanski, mogu onda sa svetim Pavlom reći: S Kristom sam razapet! (Gal 2, 19).

Providnost Božja smatra da su mi korisne muke. Uz milost Božju prihvaćam ih i smatram ih korisnijima, nego da su se ispunile moje molbe, dobra Majko nebeska!

Kad je sveta Lidvina de Schiedem kližući se pala na ledu u svojoj 16. godini i teško bila slomljena, Majko moja Marijo, mislim, da je ona molila milost ozdravljenja, ali nije bila uslišana u tom smislu. Sveta Lidvina u mukama će provesti 36 godina!

Ali čitajući pažljivo život te svetice, uviđam, da je sveta Lidvina primila mnogo više milosti i osobne svetosti u kušnjama i mukama, nego da je u 16. godini dobila milost ozdravljenja. Majko Marijo, takve milosti korisne su za svu Crkvu. Dobro je rekla obraćenica Elisabeth Leseur: »Duša koja se diže, diže svijet!«

Marijo, pomozi nam, da mognemo kušnje i nevolje plemenito i velikodušno podnositi!

Najprije prema Tvom primjeru

Sveti Pavao je nastojao biti što sličniji Isusu Kristu, idealu svakog kršćanina (Vidi Rim 8, 29).

Ali nitko bolje od Marije nije u životu nasljedovao Isusa. Nitko bolje od Marije nije se odricao sebe i nosio svoj križ nasljedujući Krista Spasitelja!

Isus, Sin Božji, postavši čovjekom, nosio je hrabro svoj teški teret, podnosio je sve muke iz ljubavi prema nama. Marija, Kristova Majka, jedinstveno storenje, junački je nasljedovala božanski Uzor, Krista, božanskog Otkupitelja svih ljudi. Sjetimo se još jednom ukratko nevolja, koje je podnosila u svom životu od najvještenja Anđelova, pa dalje. Trpjela je noseći pod Srcem začetog Sina po Duhu Svetom, što Josipu nije bilo poznato, dok mu nebo nije objavilo tajnu djevičanskog začeća. Pa onda putovanje s Josipom u Betlehem, rođenje Isusa u pećini uz svu nestašicu i poniženja, bijeg u Egipat, gubljenje Isusa u hramu, odlazak Isusa u javni život, da propovijeda svoje nebesko kraljevstvo kroz tri godine, odbijanje Isusovo, da prekine svoje propovijedanje i da primi u posjet svoju Majku, kad ono dođe s rodbinom, pa onda na putu na Kalvariji i stajanje pod križem, na kojem je umirao njezin Sin u groznim mukama, i kad ga je mrtva primila, na svoje majčinske ruke... Sjetimo se marijinih riječi iz »*Veliča duša moja Gospodina*«. Sjetimo se, kako se u Evanđelju ne vidi, da je Marija ikad protuslovila ili mrmljala u nevoljama i mukama. Nikad se protiv volje Božje nije bunila.

U našem zemaljskom životu i u našim sadašnjim kušnjama i nevoljama, Marija nam pomaže svojim primjerom, da sve prihvaćamo iz ruke Božje, kao dar Božji za našu korist i spasenje.

»Marijo, Majko moja, pomozi mi, da podnosim sve trpljenje u pravom kršćanskom duhu. Uvijek mi treba gledati prema primjeru Isusovu i Tvomu. Da mi Tvoj i Isusov primjer bude trajni poticaj, pomoć i utjeha u životu!«

Zatim po mislima po Tebi primljenima

Marija nam pomaže svojim primjerom da na trnovitom putu zemaljskom mognemo podnositi svoje nevolje, ali pomaže nam i milostima, koje nam Bog daje po Njoj prema Božjem nacrtu.

Majko, i mi trpimo

»Svaki treba vući svoju karijolu, svoja kolica!«

Isus je susreo protivljenje, neprijatelje, poniženja, i križ. I sve je muke podnio za nas. Njegova Majka Marija išla je putem svoga Sina. Iskusila je nevolje različitih vrsta.

I mi trebamo podnositi muke na zemlji. Život nam je križ, koji moramo nositi. Mnogo je nezgoda, protivnosti, gorčina, strepnji, patnji, svaki dan na putu. Teško ih je sve nabrojiti ...

Sveti Mihael Garricoits, utemeljitelj otaca Srca Isusova, seljački sin, u svojoj mladosti, vukao je kolica, teretnu dvokolicu, gurao je plug. Znojio se obavljajući poljske poslove. Kasnije, kao svećenik, sjećajući se svojih poljskih radova i govoreći o različitim teškoćama, koje susrećemo u svagdanjem životu, običavao je reći: »Treba da svaki vuče svoju karijolu, svoja kolica!«

Poslije istočnog, izvornog grijeha, Bog je izrekao svoj sud protiv ljudskog roda. Rekao je Evi: »Rađat ćeš u mukama!« Adamu reče: »U znoju lica svog kruh ćeš svoj zarađivati!« (Post 3, 19). Na ovaj ili na drugi način to se ostvaruje na svima nama. Ali svi ne osjećaju istu težinu križa. I sami u težim iskušenjima uspoređujemo svoje teže križeve s mirnijim razdobljima u životu.

Danas sam oboren bolešću i gledam zavidnim okom svog susjeda, koji uživa u dobrom zdravlju. Zaboravljam, da sam jučer bio zdrav, a drugi u klinikama imali su opasnu operaciju. Svaki dan traži od nas napore na različitim područjima, kako u fizičkom tako i u duhovnom pogledu. Koliko li borbe treba protiv vlastite sensualnosti, protiv vlastite oholosti?!

»Predobra Majko, istina je, da na zemlji ima radosnih i žalosnih dana, ali kušnje su često strašne. Koliko nesretnih slučajeva na cestama, koliko zračnih katastrofa, koliko žrtava u potresima i poplavama. Kako su strahovite vulkanske erupcije, koje uništavaju gradove i sela. Pa žrtve pobuna i revolucija tko će izbrojati? Po svijetu bolnice i klinike pune su nevoljnika svake vrste i nikad se ne ispražnjuju. Koliko nevolje kod iscrpljenih staraca! Smrti se ne može pobjeći ...

Postoje i druge nevolje: nesreće, gladovanje djece, kojima majka ne može pružiti komad kruha, boravak u bolnicama i operacije, koje uništavaju, troše sve imanje obitelji. Nesreće druge vrste,

kao što su: prezir, antipatije, nesuglasice, nesloge, ohladnjenje ljubavi, raspadanje obitelji, koja je živjela u ljubavi i sreći...

O Djevice Boli, Majko žalosna, bez granica je bojno polje, na kojemu se borimo svaki dan s različitim neprijateljima. Nemir savjesti, skrupule, koje izjedaju neke duše, duševna neuravnoteženost, strahovanja mladeži kod osnivanja obitelji, materijalne ili psihološke teškoće u osnovanoj obitelji, neuspjesi, koji stanu na put našim uspjesima... Zatim osobito naše žalosti, zatim boli naših srdaca nad gubitkom dragih osoba, koje moraju otići iznenada, gubitak često na tragičan način najbližih, koje smo voljeli, najdražih. Brige i strahovi u vezi s vječnim spasenjem naših dragih i milih... More boli i nevolja bez kraja...«

Treba li se boriti protiv trpljenja?

Trpljenje je neizbježivo u ovom prolaznom svijetu, ali moramo se protiv njega boriti. Trebamo biti zahvalni na ljubavi i zauzetnosti znanstvenika, liječnika, istraživača, ekonomista i sociologa, koji se bore protiv bolesti, svakojakih tjelesnih nevolja, nezaposlenosti, siromaštva, beskućništva, nerazvijenosti naroda, pa onda protiv opačina svake vrste kao što su pijanstvo, prostitucija i svakojakih vrsta nemorala, što prouzrokuje patnju, koji se bore protiv bezbrojnih rana ljudskog roda...

Trpljenje je u sebi zlo, ali može se iskoristiti na dobro. Liječnici tvrde, da je borba protiv različitih nevolja korisna za zadravlje. Ali za kršćanina su važniji nadnaravni razlozi. Krist je govorio o potrebi nošenja križa!

Sveti Pavao veli, da smo pozvani, kako bi »postali slični Spasitelju« (Rim 8, 29).

Zar nije istina, da su među pravim učenicima božanskog Učitelja oni, koji su se radovali ili se raduju, što su mu postali slični posebno prihvaćajući spremno teškoće i trpljenje u životu? Sveti Luka pripovijeda: »Apostoli odlaze ispred Vijeća, radosni, što su bili dostojni podnijeti pogrde za Isusovo ime« (Dj 5, 41).

U svojim *Duhovnim vježbama* sveti Ignacije Loyola ističe odluke da treba ljubiti Isusa Krista ne samo vježbajući se u poniznosti, nego napose ističe odluke, koje se stvore za izbjegavanje svakog smrtnog grijeha, pa i promišljenog lakog grijeha. Ističe odluku da se razborito prihvate uvrede, osramoćenja, trpljenja, kako bi što više bili slični Isusu, koji se neizrecivo bio ponizio i neizrecivo trpio iz ljubavi prema nama.

Očiju uprtih prema Isusu i Mariji

Isus je središte našeg života

U ovoj knjižici, u kojoj govorimo o našoj Gospi, stalno smo se susretali s Isusom Kristom. Tako mora biti, jer je utjelovljena Riječ, Isus naš Spasitelj, središte našeg života.

Marija je neodvojiva od Isusa

U zemaljskom raju, kad je Bog obećao našim praroditeljima nakon njihova grijeha poslati Otkupitelja, tada je mislio i na Mariju. Proroci su Je navješćivali. Ona će biti uz Isusa na svim velikim raskršćima Otkupljenja: Nazaret — utjelovljenje Riječi Božje. Betlehem — rađanje Božjeg Djeteta od Bezgrešne Djevice u hladnoj božićnoj noći. Ulice Jeruzalema po kojima Isus posrće noseći svoj križ i susreće svoju Majku Mariju. Kalvarija — jedna od zadnjih riječi Isusovih odnosila se na Mariju. Marija je s apostolima na Duhove. »Svi bijahu jednodušno postojani u molitvi sa ženama i Marijom, Majkom Isusovom i njegovom braćom (rođacima) (Dj 1, 14). Marija će hrabriti apostole i mučenike u prvim godinama kršćanstva, u prvim godinama Crkve.

»Marijo, Majko moja, Bog je htio, da u cjelokupnom nacrtu Otkupljenja budeš uz Isusa svoga Sina. Želim i ja, da u svim mojim mislima, molitvama i u mom duhovnom životu budeš uza me neodvojiva od mog Spasitelja.

Da bismo mogli radosno koracati putevima Gospodnjim, unatoč svih potresa i patnja u sadašnjem životu, kako li je dobro poput učenika iz Emausa putovati zajedno s uskrslim Kristom!

Isuse, Ti stalno želiš najveće dobro. Dao si mi svoju Majku. Po Mariji će moja molitva biti uspješnija kod Tebe. Tvoja pomoć bit će obilnija. Naklonost veća.

Marijo, poput sv. Ljudevita — Marije Grinion de Monfort, u sve dane mog života, posebno u kušnjama i nevoljama, želim s Tobom ići prema Isusu«.

Molitva jednog bolesnika (Sastavio kardinal Van Roey)

»O dobri i preblagi Isuse, iz dubine svoje duše svoju poniznu molitvu upravljam Tvom preljubeznom Srcu.

»Bože, Bože moj, k Tebi vapijem od ranog jutra« (Ps 62, 2). Budi mi u pomoći od početka dana, jer Ti znaš, da sam slab. Sa strahom i trepetom gledam u budućnost.

Sjećam se vremena, kad sam iščekivao prve zrake sunca u radosti i nadi. Bijah još dijete. Vjerovao sam, da je sav život veselje. Ali uvidio sam da je život nevoljan. Dao si mi razumjeti, da ništa ne zna onaj, koji nije u životu trpio i dopustio si da me bolest obori u postelju, gdje su časovi teški i trpki.

Ali, Isuse, uzdam se u Tvoju ljubav i u teškim časovima: »Nemamo takvog Velikog Svećenika, koji ne bi mogao biti supantik u našim slabostima, nego poput nas iskušavana u svemu, osim u grijehu« (Hebr 4, 15).

Moj Isuse, ugledao sam Te prikazana raspeta na križu. Drhtavom rukom prihvatio sam Raspelo i nakvasio ga suzama. Raspeti božanski Spasitelju, dobro je naplakati se uz Tvoj križ. Između Te-

be i raspetoga i ljudskih nevolja neraskidiva je povezanost.

Dobri Isuse, hvala Ti, što si me pridružio svim mukama i svojoj Žrtvi, jer prema riječima Tvoga apostola Pavla: »Što manjka mukama Kristovim, nadopunjam u svom Tijelu za Tijelo Njegovo, za Crkvu« (Kol 1, 24).

Hvala Ti, Isuse, što si me izabrao za tu tešku, ali uzvišenu službu, i molim Te, da mi oprostiš, ako je ne vršim kako treba.

Ne smijem zaboraviti riječ sv. Pavla: »Najradije ću se hvaliti svojim slabostima, da se u meni nastani Kristova snaga (2 Kor 12, 9). Isti apostol rekao je: »Što sam slabiji, tim sam jači« (2 Kor 12, 10). »Bože sačuvaj, da bih se ičim ponosio, osim križem Gospodina našega Isusa Krista, po kojemu je meni svijet raspet i ja svijetu« (Gal 6, 14).

Marijo, Majko Isusova i Majko moja, majko boli, Gospo žalosna, koja si trpjela mučeništvo ispod križa, na kome je bio razapet Tvoj Sin, učini da njegov križ bude snaga, koja me podržava, štiti i brani! Preblagi Isuse, ne odbijam sudjelovanje u Tvom gorkom kaležu, u Tvojoj muci. Ali Ti znadeš moju slabost, pa mi pomozi, podržavaj me, jačaj me, da ne podlegnem pod teretom svoga križa, nego daj da ga nosim idući za Tobom hrabro, ustrajno, sve do vrha Kalvarije!«

Pobožnost prema presv. srcu Isusovu i preč. srcu Marijinu

Pobožnost prema Djevici Mariji razvijala se usporedno s pobožnošću prema Isusu. Vjera u Isusovo božanstvo potvrđena je na Saboru u Niceji godine 325. Jedno stoljeće kasnije proglašena je dogma-vjerska istina o božanskom materinstvu Marijinu.

Pobožnost prema Srcu Isusovu počinje nakon Isusove smrti na Križu, kad je stotnik kopljem otvorio Srce Isusovo. »Kad dođoše do Isusa i vidješe da je već umro, ne prebiše mu golijeni, nego mu jedan od vojnika kopljem probode rebra, i odmah poteče krvi i voda« (Iv 19, 33—34).

Otkako Ivan zapisa ove riječi u svom Evanđelju, mnoštvo revnih i gorljivih duša i mističara razmatralo je o Probadanju Srca Isusova. Mnogi su shvatili, da je rana na Isusovim prsima i na Isusovu Srcu znak neizmjerne ljubavi Isusove prema nama. Ali ta pobožnost ostat će dugo praksa samo izabranih duša. Nakon ukazanja Isusa svetoj Margareti Alacoque početak je pobožnosti Srcu Isusovu za sve vjernike do dana današnjega.

U Evanđelju se govori o Srcu Djevice Marije: »Marija je u sebi čuvala sve te događaje i prebirala ih u svom Srcu« (Lk 2, 19). Tu je početak pobožnosti prema Bezgrešnom Srcu Marijinu. Trebat će čekati dugo, da se ta pobožnost uvede polako među vjernike. Sveti Ivan Eudes (1640—1680) kružio je po Francuskoj posvećujući župe Prečistom Srcu Marijinu.

Gospa je zaželjela kod ukazanja svetoj Katarini Labouré da se naprave medaljice sa Srcima Isusa i Marije. Od 1832. počeše se širiti uz molitvu: »Marijo bez grijeha istočnog začeta, moli za nas, koji se k Tebi utječemo!« Medaljica je nazvana

čudesnom, jer su preko nje dolazile od Gospe mnoge milosti.

Godine 1836. župnik Desgenette posvetio je svoju župu Bezgrešnom Srcu Marijinu i doživio je mnoga obraćenja.

Godine 1917. u Fatimi Presveta Djevica ukazala se 13. svibnja trima pastirima. Od tada, pa do 13. studenog u svakom ukazanju Gospa je preporučivala pobožnost njezinu Bezgrešnom Srcu. Jedanput je Gospa pokazala djeci svoje Srce oko kojeg je spletena trnova kruna i djeca su razumjela, da Prečisto Srce Marijino trpi mnogo zbog grijeha svijeta.

U Fatimi je Gospino Srce objavljeno kako trpi, a u Beauraing-u ukazalo se blistavo i radosno kao znak, da će Bezgrešno Gospino Srce postići pobjedu, a pobjeda bi trebala uslijediti obraćenjem grješnika, kako je Gospa izjavila 3. siječnja 1933....

Godine 1942. Papa Pijo XII., svete i slavne uspomene, usred strahota Drugog svjetskog rata posvetio je sav svijet Bezgrešnom Srcu Marijinu. Gospa nas podsjeća na ljubav, preporučuje čistoću, žalosno Gospnio Srce opominje nas da zamrzimo grijehe i pozivlje nas ne samo da iz svog života uklonimo grijeh, da se obratimo, nego da činimo i pokoru kao zadovoljštinu za grješnike, koji grijesima uzrokuju sve nevolje u svijetu.

Izvadak iz Posvete svega svijeta Bezgrešnom Srcu Marijinu:

»Kraljice svete Krunice, pomoćnice kršćana, utočište grješnika, utočište svega ljudskog roda,

pobjednice u svim Božjim bojevima, evo nas klečeći i moleći pred Tvojim Prijestoljem, tražeći pomoć i zaštitu u ovim sadašnjim nevoljama, ali ne zbog naših zasluga, kojih nemamo, nego jedino zbog Tvoje neizmjerne dobrote, zbog Tvog materinskog milosrdnog Srca.

U ovim tragičnim časovima ljudske povijesti, uzdamo se u Tvoje Preč. Srce, kome se posvećujemo... Na isti način, kako se Crkva posvetila Srcu Tvoga Sina Isusa i u Njega stavlja sve svoje nade, jer je u Njemu jedino pobjeda i spas svega svijeta, tako isto posvećujemo se i Tebi, Tvom prečistom Srcu, naša Majko, Kraljice svijeta, da Tvoja ljubav i zaštita požure, kako bi pobijedilo kraljevstvo Božje i da svi narodi budu u miru između sebe i u miru s Bogom, te da s Tobom od jednog kraja svijeta do drugog mognu slaviti Boga u hvalospjevu, što si ga Ti izgovorila: VELIČA DUŠA MOJA GOSPODINA, dajući slavu, ljubav, zahvalnost Srcu Isusovu, u kojem se jedinom može naći istina, život i mir« (Papa Pijo XII).

NAŠA GOSPA OD RADOSTI

Tama i svjetlo

Prije gorke muke

Jasno je, da je ljudsko biće stvoreno za radost: mladost, zdravlje, uživanje u ljepoti prirode, u glazbi, u stručnom radu, u pripravi i osnivanju obitelji, u prihvaćanju djece, koja dolaze, da utvrde ljubav roditelja, ili potpuno predanje u Božju službu, svećeničku i redovničku, ili u predanju samom laičkom apostolatu. Ako je istina da se ljudi trude, kako bi na svim poljima ostvarili uspjehe, isto tako nastoje, da bi u tome našli punu radost.

Više nego i jedno ljudsko biće, Marija bijaše određena za radost. Ona je uzor i ideal ljudskog bića — bez istočnog grijeha! Marija, sva čista, radujući se u potpunoj ravnoteži svih fizičkih i moralnih snaga, neovisno od izvanrednih milosti, koje su joj darovane, radovala se ovom ljudskom životu.

Darujući se potpuno Bogu od djetinjstva radovala se! Kasnije, kad ju je pozdravio Anđeo, unatoč uzbuđenosti o kojoj govori Evanđelje, radovala se nad viješću, da je »*Gospodin s Njom!*« Radovala

se, što će roditi Spasitelja i gledati Ga svojim očima!

Marija je poznavala Sveto Pismo, a posebno poznavala je ono, što se odnosilo na dolazak obećanog Spasitelja. U Magnificat-u — Veliča Duša moja Gospodina, vide se biblijski izrazi. Dakle, slušajući riječi Anđela Gabrijela, Marija je mogla shvatiti proroštvo Sofonije , kojega se riječi upućene izraelskom narodu, odnose na nju osobno. Navještaj mesijanske radosti (izražene grčkom riječi KAIRE, koju treba prevesti s *RADUJ SE*, a ne sa Zdravo), posebno u riječima proroka Sofonije, mogla je Marija sada lako razumjeti, na koga se odnose: »Klikći od radosti, Kćeri sionska, viči od veselja, Izraele, veseli se i raduj se iz svega srca, kćeri jeruzalemska... Gospod Bog Tvoj u sredini je tvojoj, silni Spasitelj« (Sof 3, 14—17).

Da je Marija po svom pozivu bila određena za veliku radost, nema nikakve sumnje. Anđeo joj je navijestio veliku tajnu: »On će biti velik i zvat će se Sin Svevišnjega. Njemu će Gospodin Bog dati prijestolje Davida oca njegova, i kraljevat će nad domom Jakovljevim uvijeke i njegovu kraljevstvu neće biti kraja« (Lk 1, 32—33). Evanđelje nam kazuje, kako je Elizabeta čestitala Mariji riječima: *»Blagoslovljen plod utrobe tvoje«*. Nije li Marija u Magnifikatu jasno izgovorila riječi: »Zvat će me blaženom svi naraštaji«? Rođenje Isusa, Djeteta Božjega moralo je razveseliti sve ljude. »Anđeo reče: Ne bojte se! Javljam vam veliku novost, veliku radost za sav narod« (Lk 2, 10). Zar Marija može biti izuzeta od te radosti? Naprotiv, radost Marijina bit će veća nego ičija!

U Betlehemu, unatoč svih teškoća, unatoč što u pećini mora poroditi božansko Dijete, Spasitelja, unatoč zime, mlada Majka Marija u duši se radovala gledajući svoje Dijete, promatrajući na svojim rukama Mesiju, Spasitelja, koji je došao na svijet!

*

Dakle, Marija je stvorena za radost, iako je u životu doživjela mnogo nevolja i kušnja. Rasvijetljena Duhom Svetim i hranjena Svetim Pismom, i u žalostima i u radostima, uvijek bez grijeha, stalno je ponavljala kao na dan Navještenja, na dan Blagovijesti: »Evo službenice Gospodnje!«

*

Kad se Marija vratila iz Ain Karem-a, od svoje rođakinje Elizabete, Josip je iznenađen, vidjevši svoju zaručnicu, da će brzo postati majka. I Marija je trpjela zbog smućenosti Josipove, ali je ipak čekala u herojskoj strpljivosti, da samo Nebo obavijesti njezina zaručnika o čudu, što ga u njoj izveo Duh Sveti.

U neiskazanom siromaštvu, u kojem je primila malog Isusa, koji dođe na ovaj svijet u betlehemskoj pećini, trpjeli su oboje. I Marija i Josip, ali nisu se bunili u svojoj duši, niti su pokazivali kakvu nestrpljivost, niti su klonuli duhom. Marija se predala Božjoj Providnosti u dubokom pouzdanju u Boga opetujući u srcu riječi Psalma:

»Gospod je Pastir moj:
ni u čemu ja ne oskudijevam;

na poljanama zelenim
On mi daje odmora.
Na vrutke me tihane vodi
i krijepi dušu moju.
Stazama pravim On me upravlja
radi imena svoga.
Pa da mi je i dolinom smrti proći,
zla se ne bojim, jer si Ti sa mnom.
Tvoj štap i palica Tvoja
utjeha su meni.«

(Ps 22)

Unatoč mučnih okolnosti, u kojima se rodio Spasitelj, Marija se morala radovati radošću, koju joj je navijestio Anđeo.

Iznenadni bijeg u Egipat prouzročio je mnoge tjeskobe i patnje koje su nam poznate iz prošlog rata. Prolazeći kroz nepoznate krajeve prema Egiptu, hoće li s Josipom moći naći što je potrebno za život, da ne umru od gladi? Zatim, u toj stranoj zemlji, u kojoj su stanovnici, neznabošci, mrzili Izraelce, a Marija i Josip nisu poznavali njihova jezika, kako će Josip naći načina, da zasluži kruh svagdanji?

Marija unatoč svih nevolja izbjeglištva ne gubi prisebnost. Uzda se u Boga — nada se, da će Bog providjeti. Marija i Josip pouzdano mole Božju pomoć i u duši osjećaju vedrinu. Prihvaća Gospa nesigurnost svakog dana predajući se potpuno Ocu nebeskom, koji se brine za svoju djecu. Znade ona za 90. psalam, u kome stoje riječi:

»Ti što prebivaš pod zaštitom Višnjega,
što počivaš u sjeni Svemogućega,
reci Gospodu: Zaklone moj! Utvrdo moja!
Bože moj, u koga se uzdam!
Jer On će te osloboditi od zamke ptičarske,
od kuge pogubne.
Svojim će te krilima zaštititi,
i pod njegova ćeš se krila skloniti:
Vjernost je Njegova štit i obrana!
Nećeš se bojati strašila noćnoga
ni strjelice što leti danju,
ni kuge, što se šulja kroz tmine,
ni pošasti, što hara u podne!«

*

Kasnije, kad ono Isus bijaše izgubljen u hramu, Presveta Djevica i sveti Josip doživjet će žalost, kako piše u Evanđelju, ali nigdje ni riječi da se pobune, prigovaraju, ili da gube hrabrost: »Sinko, zašto si nam to učinio? Evo, otac tvoj i ja žalosni smo te tražili« (Lk 2, 46—50).

Nadođoše i druge kušnje, o kojima Sv. Pismo ništa ne govori, kao što bijaše smrt sv. Josipa i odlazak Isusov iz kuće, iz Nazareta, da javno nastupi sa svojim navješćivanjem Božjega kraljevstva. Sve to bijaše za Mariju prigoda da bolje izrazi svoje osjećanje prema Psalmu 115, kojega je mnogo puta čula, a možda ga je znala i napamet:

»Vjerujem i kada kažem:
nesretan sam veoma...
Što da uzvratim Gospodu
za sve, što mi je učinio?...

Dragocjena je u očima Gospodnjim
smrt pobožnika njegovih...
Tebi ću prinijeti žrtve zahvalne,
zazvat ću ime Gospodnje.
Prikazat ću žrtvu zahvalnosti
zazivajući ime Božje
Koracat ću u prisutnosti Gospodnjoj
na zemlji živih.
Izvršit ću Gospodu zavjete svoje
pred svim narodom njegovim,
u predvorjima Doma Gospodnjega,
usred tebe, Jereuzaleme«.

U suglasju s tim riječima, Marija je opetovala svoj odgovor Anđelu Gabrijelu prigodom Navještenja: »Evo službenice Gospodnje. Neka mi bude po riječi tvojoj!«

Za vrijeme muke

Isusa uhvatiše neprijatelji, nepravedno ga osudiše na smrt i to da bude raspet na križu. Pod teretom križa, izmučen, teško koraca prema Kalvariji, a prati ga mnoštvo, koje mu se podruguje i prezirno ga promatra u njegovoj muci. Pri susretu svoje Majke, Srce Marijino bijaše neiskazano duboko ranjeno mačem boli. Grozno je Isusu pri tom susretu, grozno je i njegovoj Majci. A kolika bijaše tek bol za Majčino Srce Marijino gledajući Isusa razapeta na križu, kako u mukama umire. Evanđelje veli, da je Marija »stajala« pod križem: »Uz križ stajala je Marija« (Iv 19, 25).

Bolni odjek riječi iz Psalma 21. odjekivao je u Marijinu Srcu. Mesijanski Psalam, u kome je vidjela, kako se pred njezinim očima ostvaruje proroštvo:

»Opkoliše me junci mnogobrojni,
bikovi iz Basana okružiše me.
Ždrijela svoja razvaljuju na me
kao lav, koji plijen kida i riče...
Grlo mi je kao crijep suho,
i moj jezik se uz nepce prilijepio...
Probodoše ruke moje i noge moje,
sve kosti svoje prebrojiti mogu,
a oni me gledaju i zure u me.
Haljine moje dijele među sobom,
i kocku bacaju za odjeću moju...«

Ali na kraju Psalma prorok navješćuje pobjedu Mesije:

»A sada, braći ću svojoj navješćivati ime tvoje,
hvalit ću te usred zbora.
Koji se bojite Gospoda, hvalite njega!
Svi od roda Jakovljeva, slavite njega!
Svi potomci Izraelovi, njega se bojte!
Jer nije prezreo ni zaboravio muku jadnika,
i nije sakrio lice svoje od njega;
kad ga je zazvao, on ga je čuo.
Zato ću te hvaliti u zboru velikom,
pred vjernicima tvojim izvršit ću zavjete.
Siromasi će jesti i nasitit će se,
hvalit će Gospoda, koji traže njega:
nek živi srce vaše dovijeka!

Spomenut će se i Gospodu se vratiti
svi krajevi zemlje;
pred njim će ničice pasti
sve obitelji pogana.
Jer Gospodovo je kraljevstvo,
on je vladar narodima.
Njemu će se jednom klanjati svi, koji snivaju u zemlji,
pred njim će se sagnuti svi, koji u prah silaze.
I moja će duša za njega živjeti,
njemu će služiti potomstvo moje.
O Gospodu će se pripovijedati slijedećem pokoljenju,
o njegovoj pravdi navješćivati narodu budućem:
Ovo učini Gospod«.

(Ps 21, 13—32).

U svom Srcu Marija proživljava strahovito mučeništvo. Umire bez smrti, ali njezino Srce potreseno od boli, ostat će herojski spremno da prihvati sve Božje nacrte: »*Evo službenice Gospodnje!*« ... Sveto Pismo ostvaruje se pred njezinim očima. Isus će umrijeti, ali Otkupljenje će se ostvariti: »*Sve je svršeno!*«

Vjera Marijina ostala je tvrda. U čvrstoj nadi čekat će Isusovo uskrsnuće. Njezina ljubav nazrijeva ostvarenje spasenja, koje je Izrael tako dugo očekivao, spasenje, koje je Gospodin pripravio pred licem svih naroda (Lk 2, 31).

Apostoli misle o porazu, o potpunom porazu nakon Isusove smrti: »A mi smo se nadali, da je on

onaj, koji ima otkupiti Izraela...« (Lk 24,21). U onim danima neizrecive smetenosti, sva vjera čovječanstva usredotočena je u Mariji.

Marija suotkupiteljica

Nikad ni najmanji grijeh nije dodirnuo prečistu dušu Bezgrešne Djevice. Ona nije trebala ništa okajavati, ispaštati za se, a još manje Isus za se. Međutim, Isus je na sebe uzeo teret svih naših grijeha. On je za njih ispaštao, činio zadovoljštinu i pokoru mjesto nas. Želio je, da i njegova Majka sudjeluje s njim na djelu našeg Otkupljenja. Marija je Suotkupiteljica.

Krist je mogao učiniti, da Marija ne bude u Jeruzalemu za vrijeme njegove muke i razapinjanja na križ. Bilo bi dosta, da je nekoliko dana prije groznih događaja obavijestio svoju Majku u Galileji, u Nazaretu, da ne dolazi u Judeju te godine na hodočašće na Sion, u Jeruzalem. Mogao je reći, da će joj kasnije rastumačiti, zašto joj tako javlja. U tom slučaju, Marija bi saznala tek nakon uskrsnuća poniženja i patnje svoga Sina i smrt na križu. Sve muke Kristove u sjaju i radosti uskrsnuća bile bi manje grozne za njegovu Majku.

Ali Isus je sve učinio, da njegova Majka bude prisutna na križnom putu i na Kalvariji. U svom bolnom i bezgrešnom Srcu u jedinstvu s Isusom bit će Suotkupiteljica iz ljubavi za grijehe ljudskog roda.

Ovu ulogu Suotkupiteljice i Sunadoknaditeljice za naše grijehe Marija je spremno prihvatila skupa

sa svojim Sinom. Suglasno sa svojim Sinom prihvaća Muku Kristovu za naše Otkupljenje u svemu. »Ali treba mi se krstiti krstom, i kakve li muke za me, dok se to ne izvrši!« (Lk 12, 50).

Nakon uskrsnuća

Na veliki, sveti Petak, poslije podne, naš Spasitelj Isus Krist umro je na križu. Mrtvo njegovo tijelo stavljeno je u grob.

Nakon toga Marija, pobožne žene, Josip Arimatejski i Nikodem napustiše Kalvariju.

Kad je Marija otišla od groba, piše Willam, ljudi dokoturaše veliki kamen i zatvoriše grobni ulaz. Približavala se proslava subote za Židove. Svaki čas očekivale su se trube koje javljaju, da treba prestati svaki posao.

Mala grupa stiže u grad. Ulice su izmetene i očišćene. Ljudi već nose svečana odijela. Kao da se već zaboravilo na događaje na Kalvariji. Nekoliko osoba još na to misle, a to su apostoli, pobožne žene, koji su tako bili shrvani, da nisu ni gledali, što se zbiva oko njih.

Ali za Mariju sve bijaše kao preobrazba. Ona je znala da je čovječanstvo otkupljeno Isusovom smrću. Taj događaj donio je novo svjetlo na svijet i na sve ljude. Zato Subota neće više biti znak kakav bijaše prije. Bit će bez značenja. Za Mariju su svi ljudi bili sada jednaki: Isus je umro za sve, koje je Ona susretala. Sve je otkupio njezin Sin. Tišina i mir u njezinoj duši dolazili su od kalvarijskog groba.

Marija je sada u svom Srcu nosila vjeru u spasenje svijeta po Isusu, kako je nekoć nosila vjeru u Mesiju. Ona je čuvala tu vjeru skrivenu kao što je čuvala u sebi spoznanje tajne o Isusovu Utjelovljenju... Tako piše Willam u svom djelu: *Život Marije, Majke Isusove.*

Prema Evanđeljima, apostoli doživješe smetenost, potres u dušama, doživješe stravu i užas. Učenici iz Emausa to će priznati Isusu, za koga su mislili da je neki strani hodočasnik (Lk 24, 21). Marija nije izgubila prisebnosti. Čuvala je pouzdanje u Isusa i u poslanstvo svoga Sina. Nije li joj Anđeo rekao, da svom Sinu dade ime Isus, tj. Spasitelj? Objavljeno joj je »da će kraljevati navijeke« (Lk 1, 33). Isus bijaše obećani Spasitelj, koga su vjekovi čekali. Isus je više puta prorekao svoju muku i smrt, ali apostoli ne razumješe, što je govorio njihov Učitelj: »I apostoli ne razumješe ništa od toga,« veli sv. Luka. I ta im riječ ne bijaše jasna. I nisu znali, što im je Isus govorio (Lk 18, 34).

Sigurno je Marija saznala za Isusove riječi, pa je i njih čuvala u svom Srcu. Način, na koji se Otkupljenje trebalo dovršiti, sve joj je više bivao jasan.

*

Evanđelisti nam nisu donijeli pojedinosti o držanju Gospinu nakon Isusove smrti, ali postoji šutnja koja govori. Tako vidimo pobožne žene, kako idu na grob, da pomažu Tijelo Isusovo. Marija nije s njima. Zašto? Sigurno stoga, jer je znala i vjerovala, da će Isus uskrsnuti.

Kad je Magdalena ugledala Spasitelja, otrčala je javiti apostolima tu radosnu vijest. Nije zabilježeno, da je otišla to reći Majci Isusovoj Mariji. Zašto? Bez sumnje zato, jer je znala da je Gospa vjerovala u skoro uskrsnuće.

Općenito se drži, veli Willam, da se nakon uskrsnuća Isus javio najprije svojoj Majci i to Njoj samoj. Zato, napose, što je ostala jaka pod križem. Jer to ukazanje Majci imalo je drukčije značenje, nego ukazanje pobožnim ženama i apostolima. Apostolima bijaše potrebno oživjeti vjeru, a Marija je trebala primit nagradu za svoju vjeru.

Nakon subotnjeg odmora, svijet se budio i spremao na posao. Isusova Majka je samo na jedno mislila: On će uskrsnuti! Marija se nije čudila Isusovu uskrsnuću kao apostoli, koji su bili izgubili orijentaciju, bili su kao izbezumljeni. Gospa je prihvatila Muku Isusovu spremno i svojom vjerom spremala se za uskrsnuće.

Možemo lako dočarati kakav bijaše susret Isusa i Njegove Majke nakon tragičnih događaja Velikog, Svetog Petka i čekanja do uskrsnog jutra. Nakon toliko zajedničkih patnja, koliko li je Gospa osjetila radosti, kad je ugledala svog Sina živog i pobjedonosnog. Pobjednika nad smrću i paklom!

U uskrsnom bogoštovlju Crkva se obraća Presvetoj Djevici slijedećim riječima:

Kraljice neba raduj se, aleluja!

Jer koga si bila dostojna nositi, aleluja!
Uskrsnu, kako je rekao, aleluja!
Veseli se i raduj se, Djevice Marijo, aleluja!
Jer uskrsnu Gospodin uistinu, aleluja!

U svim Gospinim kušnjama i nevoljama, koje su joj prouzročile boli, Ona nije nikad u srcu izgubila blagu i svetu vedrinu, plod hrabre i pouzdane podložnosti volji Božjoj. Ali nakon uskrsnuća Isusova, kao da su sve muke njezine otišle u pozadinu, radost je zavladala u njezinu Srcu i zasjala na njezinu licu.

»Marijo, u svim mojim patnjama, bile kako velike, nauči me sačuvati blagu i tihu radost u dnu moje duše. Radost zbog prihvaćanja volje Božje, ali i zbog pouzdanja u korist trpljenja prikazana zajedno s velikom Isusovom žrtvom, i Tvojom žrtvom za spasenje duša.

Marijo, dostoj se izmoliti mi tu radost od Duha Božjega, od Duha Isusova, od Duha Svetoga. Radost, na koju nas sveta Crkva upućuje da molimo u molitvi na Duhove:

Bože, koji si poučio srca vjernika svjetlom Duha Svetoga, učini da nam isti Duh dade težnju i ljubav za dobro i da nas uvijek ispunja svojom božanskom utjehom. Po Kristu Gospodinu našem. Amen!«

Nakon uznesenja na nebo

Nakon slavnog Uznesenja na nebo, Marija uživa izvanrednu vječnu radost, koja više neće biti ničim potresena. Teolozi nam tumače kako treba shvatiti ukazanja ili poruke Isusa i Njegove Majke u kojima pokazuju žalost zbog ljudskih grijeha i zbog zemaljskih jada.

Isusovac Pierre Suau u svojoj knjizi *»Presveto Srce Isusovo, što traži i šta daje«* govori o tom pitanju za Srce Isusovo, što se može primijeniti i na Presvetu Djevicu Mariju.

Žalost i klonulost ne mogu više zavladati Srcem Isusovim u slavi, kao što ni smrt ne može više oboriti njegovo tijelo. Ipak Isus nije ravnodušan, indiferentan, ni bešćutan na ljudske grijehe. On ih sve vidi, prema njima ima neizmjernu odvratnost i odbojnost, koja bi mu ponovila smrtnu muku u Maslinskom vrtu, kad bi slavni Isus mogao trpjeti kao nekoć.

Kristova volja ljubi, raduje se. Ali i odudara, odbija zlo i grijeh. Mrzak mu je grijeh svake vrste. Ali ne može ga mučiti žalost, kao što ga je mučila u Maslinskom vrtu. Iako njim ne može zavladati žalost, Isus može imati odvratnost, odbojnost, gnjušanje, sažaljenje.

Zato nam Isus s pravom može reći, da njegovo Srce trpi, jer Njegova duša osjeća odbojnost gledajući naše grijehe, koji su mu odvratni i mrski.

*

Sveta Terezija od Djeteta Isusa, pripovijeda u svojoj knjizi *»Povijest jedne duše«*, kako u svojoj desetoj godini bijaše opasno oboljela, pa je na bolesničkoj postelji molila Gospu sa svojim sestrama da joj se poboljša zdravlje. Najedanput u sobi oživje kip Presvete Djevice i Gospa se nasmiješi maloj bolesnici, koja je ozdravila. Kasnije, u zadnjoj bolesti, prije smrti u Karmelu (Lisieux) sestra

Terezija od Djeteta Isusa sjećajući se dobrote Presvete Djevice, napisala je slijedeće riječi:

»Majko, koja si došla da mi se nasmiješiš u zoru mog života, dođi i nasmiješi mi se još i na zalazu, u predvečerje mog života!«

*

Dakle, duševno stanje naše nebeske Majke puno je radosti u svoj uzvišenosti, u svoj čistoći, u potpunoj sigurnosti bez kraja.

»Marijo, Gospo naša, Majko naša, radujem se zbog Tvoje slave i Tvoje sreće. Kao svi članovi putujuće Crkve, i ja vrlo često s mukom doživljavam protivnosti, nevolje i kušnje. Utjeha mi je i okrepa, Majko Marijo, kad pomislim na Te, pouzdanje me ohrabri kad pomislim, da je Isus htio, ne samo da Njemu budeš Majka u fizičkom, naravnom redu, nego da budeš i moja Majka u duhovnom pogledu, u redu milosti. Molim Te, Majko, da me zanese i obraduje pomisao na ljepotu bez kraja, koja me, vjerujem, čeka u punini života. Daj mi, da u dubini srca svoga čuvam radost, koju daje Duh Sveti plemenitim i odanim dušama«.

Radost u vjeri

Blažena si, jer si vjerovala

Šta je podržavalo Djevicu Mariju u svim protivnostima i životnim križevima? To bijaše njezina

jaka, čvrsta, nepokolebiva vjera! Ali ta vjera bila je stavljana u kušnju.

Svi problemi nisu unaprijed bili riješeni za Mariju: Sigurno je znala za čudesno rođenje Isusovo. Znala je da je Isus Sin Božji. Ali ipak je proživljavala velike teškoće.

Kod Isusova rođenja anđeli su pjevali nad jaslama, a onda nebeska poruka dolazi Josipu, da uzme Dijete i Njegovu Majku i da bježi u Egipat. Nakon Herodove smrti nebeski glas opominje ga ponovo, da se vrati u Palestinu. Ali kao da se nebeski sjaj ugasio u životu. Ona gleda, kako Njezin Sin raste kao i ostali dječaci. Kako je moguće, da će On bit obećani Otkupitelj svijeta? On ide s ostalom djecom k učiteljima, rabinima. Uči tesarski zanat kod Josipa i radi svoj posao kao i ostali tesari njegova vremena ...

U sinagogi Židovi mole i dalje za dolazak obećanog Mesije, a Marija je znala, da je On već došao, da živi u Nazaretu, ali morala je čuvati tajnu. Zašto je Isus dopustio da narod bude i dalje u iščekivanju? Zašto se nije pokazao kao očekivani Spasitelj?

Marijina vjera i na druge načine bila je patnja i zasluga: unatoč zajedništva, Isus Sin Oca nebeskoga nije saopćio svojoj Majci, što u Njemu bijaše u dubini Njegove duše ...

Za vrijeme Isusova javnog života, kad su farizeji progonili Isusa svojom zavišću, zlobom i mržnjom, i mnogo naroda ostade ravnodušno za nauku Isusovu, kako li je to moralo mučiti Srce Marijino: Kad je Bog poslao svoga Sina na svijet, zašto nije

našao načina, da istinu svi jasno spoznaju, da je svi prihvate s oduševljenjem? Zar se Vijest o Božjem Kraljevstvu mora tako teško probijati?

Isus umnaža kruhove u pustinji, da nahrani na tisuće gladnih, on naređuje sv. Petru, da iz usta ribe uzme novčiće, da plati porez. U redu! Ali, zašto nije u Nazaretu, kad bijaše s Marijom i Josipom, na sličan način pobrinuo se za svagdanji kruh?

I kako je Bog mogao dopustiti, da Isus bude doveden pred Kaifu i Pilata, da bude nepravedno osuđen?

I kad je Djevica Marija stajala pod križem, kako Marija, koja je jedina poznavala tajnu Isusova Božjeg sinovstva, da nije prigovorila Bogu, što je napustio svoga Sina u najgroznijim časovima, mjesto da Ga brani?

*

Ali, u svim tim nesrećama, Marija je čuvala svoju vjeru, a nije se bunila. Nije prigovarala! Iako nije jasno shvaćala Božje nacrte, uzdala se u Božju Providnost, opetujući junački svoj: *Neka mi bude po riječi tvojoj!*

Nakon što je Elizabeta čestitala Mariji, što je postala Majkom Spasitelja, dodala je: »Blažena si, što si povjerovala!« U ovih nekoliko riječi stoji tajni razlog Marijine pobjede nad svim kušnjama: čvrsta, nepokolebljiva vjera u riječ Božju!

Vjera bez ljubavi je mrtva

Sveti Jakov rekao je: »Vjera bez ljubavi je mrtva!« (Jak 2, 17). Gospina vjera bila je živa. Nje-

zina ljubav prema Bogu pokazivala se ne samo riječima i pjesmama, nego još više djelima i životom. Tijekom svog javnog djelovanja Isus će reći jednog dana: »Tko vrši volju Oca moga, koji je na nebesima, taj mi je brat i sestra i majka« (Mt 12, 50). Već s toga vidika, neovisno što znamo o Božićnoj tajni, Marija je u najodličnijem smislu zaslužila da bude proglašena Majkom Kristovom.

Ali njezina ljubav prema Bogu razvila se i u bratsku ljubav. Marijina ljubav prema bližnjemu očituje se i u Evanđelju. Anđeo objavljuje Gospi radosno iščekivanje njezine rođakinje: »I tvoja rođakinja Elizabeta u svojoj starosti zače sina. I njoj, nerotkinjom prozvanom, ovo je već šesti mjesec...« (Lk 1,36). Anđeo nije ništa Gospi naredio, da ode u pomoć Elizabeti, koja ima roditi Ivana Krstitelja. Gospina ljubav potakla je Mariju, da se uputi na dugi put u Ain Karim, da pomogne svojoj rođakinji kroz tri mjeseca, do rođenja Elizabetina djeteta.

Trideset godina nakon toga jasno se pokazuje Gospina ljubav. Imala je »smisla za druge«. Nitko od nje nije ništa tražio na svadbi u Kani Galilejskoj, na početku Isusova javnog djelovanja. Sama je opazila nepriliku mladenaca zbog pomanjkanja vina i zato moli Isusa, da pomogne. Da učini čudo!

»Marijo, isprosi mi od Isusa rast kreposti vjere, tajnu svih pobjeda, ali u isto vrijeme, raspali u mom srcu vatru ljubavi prema Bogu i bližnjemu!«

RADOST U NAŠIM DUŠAMA

Nasljedujmo Presvetu Djevicu Mariju

Isus je naš prvi uzor. Ali zbog svoje dobrote prema nama želio je sebi pridružiti mnogo drugih, a posebno Presv. Djevicu Mariju.

Razmatrali smo, kako je naša Majka Marija, naša Gospa mnogo trpjela za vrijeme svog zemaljskog života. Kristova Majka je plakala, suze ronila, ali nije željela ostati u svojoj boli. Nije dopustila, da njom zavlada bol, nego je se borila protiv obeshrabrenja i protiv očaja.

»Majko moja Marijo, u svim mojim teškoćama, uvijek ću gledati u Te, u Tvoj primjer. Gledat ću u Isusa i u njegovu nauku, u sve, što nam je govorio u svojoj nauci. U potresima zemaljskog života nikad nisi izgubila nadzora nad sobom, Marijo, koja si bila bez grijeha. U svom Srcu čuvala si mir i pouzdanje. Isprosi i meni, draga Majko, obilne milosti, kako bih Te nasljedovao.«

U prihvaćanju trpljenja

Život Djevice Marije odvijao se najprije u vedroj atmosferi, koja naskoro potamnjuje zbog tjeskobne patnje. Napokon definitivno postiže neprolaznu slavu.

Taj njezin život ogleda se u Tajnama Krunice, što vrijedi ujedno i za Isusa i Njegovu Presv. Majku:

1. *Radosni dio Krunice:* Navještenje — Pohod Djevice Marije rođakinji Elizabeti — Isusovo rođenje. Prikazanje u hramu — Pronalazak Isusa u Jeruzalemu.

2. *Žalosni dio Krunice:* Isusovo krvavo znojenje u Maslinskom vrtu — Bičevanje — Krunidba trnjem — Nošenje križa — Razapinjanje — Smrt i probadanje Presv. Srca.

3. *Slavni dio Krunice:* Isusovo Uskrsnuće — Uzašašće na nebo — Poslanje Duha Svetoga — Uznesenje Marijino na nebo — Krunidba Gospina na nebu.

Uvijek i u svemu hrabro prihvaćanje volje Božje. To vrijedi kako za Isusa, tako i za Njegovu Majku Mariju. Isus je rekao: »Ali, Oče, neka bude volja Tvoja, a ne moja!« Marija reče: »Evo službenice Gospodnje, neka mi bude po riječi Tvojoj!«

*

Od svih darova Duha Svetoga, koje se Krist udostojao dati svojim slugama, najvažniji je pobijediti samog sebe i svojevoljno trpjeti iz ljubavi prema Isusu: nevolje, nepravde, sramote, neimaštinu, jer se drugim darovima ne možemo ponositi, jer ne dolaze od nas, kako reče apostol: »Što imaš, a da nisi primio od Boga? A kad si sve primio od Boga, zašto se ponosiš, kao da je to od tebe?« Ali križevima, patnjama i žalostima možemo se hvaliti,

kako reče apostol: »Bože sačuvaj, da bih se čim hvalio, osim križem Gospodina našega Isusa Krista!«

U ovom zemaljskom životu nema radosti bez žalosti, bez iskušenja. Isus nam je prorekao nevolje i križeve, kad je rekao: »Tko hoće za mnom, nek se odreče samoga sebe, neka uzme svoj križ i neka ide za mnom« (Mt 16, 24). I sveti Pavao poručuje svom učeniku Timoteju ovako: »Svi koji žele živjeti pobožno u Kristu Isusu, bit će progonjeni« (2 Tim 3, 12).

U nebu će biti nepomućena radost, ali dok smo na zemlji, moramo za tu radost izvojevati pobjedom nad svim teškoćama, koje nas susretnu.

»Kad Gospod vraćaše zarobljenike sionske,
bilo nam je ko da snivamo.
Usta nam bijahu puna smijeha,
a jezik klicanja.
Među poganima tad se govorilo:
Velika im djela Gospod učini!
Velika nam djela učini Gospod:
opet smo radosni!
Vrati, o Gospode, zarobljenike naše
ko potoke negepske!
Oni, koji siju u suzama,
žanju u pjesmi.
Išli su plačući
noseći sjeme sjetveno:
vratit će se s pjesmom
noseći snoplje svoje«.

Predpjev: Koji siju u suzama, žanju u pjesmi!

(Ps 125).

Prema radosti i pouzdanju

U našem zemaljskom životu teškoće su neizbježne. Ipak, to nije neka vrsta fatalizma, sudbine, što nas prisiljava, da je prihvatimo. Ono, što je važno, jest, da svaki od nas prema svojim mogućnostima treba da se bori protiv zla. U tom smislu nas Isus pozivlje, »da dademo jesti gladnima, da se pobrinemo za sklonište onima, koji ga nemaju«.

Ali, kad bi se svim mogućim sredstvima borili protiv svih ljudskih patnja, još će ih ostati. Ipak, Isus, Crkva i pravi sveci pozivlju nas na radost unatoč svih nevolja u životu. Tako je sveti Augustin, koji je živio za vrijeme barbarskih invazija, govorio svojim vjernicima: »Aleluja! Braćo, moja, radujmo se!« Kršćansko geslo mora biti: »Kroči naprijed, pjevajući!« Zato svaki dan moramo nastojati sačuvati vedrinu usred svih udaraca, koji nas biju u sadašnjem životu.

Za vrijeme progona kršćana pod carevima Neronom, Domicijanom, Dioklecijanom, kršćani su se skrivali u podzemnim grobljima u Rimu. Bjegunci u tim katakombama, za vrijeme, dok su njihova braća i sestre ginuli u mukama, sami očekujući možebitnu smrt, ti kršćani urezivali su natpise na grobovima, a zračili su kršćanskom nadom. Unatoč tragičnih događaja iz tih se natpisa ne može vidjeti znak zlovolje, malodušnosti ili očaja. Naprotiv, ti natpisi uvijek izražavaju sigurnu nadu, ufanje i pouzdanje!

Gospo naša od radosti, svojom vedrinom potakni me, da se uvijek radujem unatoč svih nevolja, koje me stignu svakog dana, pa i u najvećim

nevoljama i kušnjama. Budući da si Ti Posrednica svih milosti, daj mi milost — ne da postanem bez osjećaja, nego da budem hrabar usred svih muka u ovom životu i da u svom srcu osjetim radost svetaca.

Gospo, Utjeho žalosnih, molim Te, daj mi da se često sjetim riječi svetog Pavla i da ih smatram kao pravilo života: »Pun sam utjehe, izobilujem radošću uz svu nevolju našu!« (2 Kor 7, 4).

Uvjeti radosti

U četvrtom »tjednu« svojih »*Duhovnih vježbi*«, pozivajući nas da razmatramo prizore ukazanja našega Gospodina Isusa Krista nakon uskrsnuća, sveti Ignacije Loyola poučava nas da radost mora postati glavna oznaka našeg zemaljskog života. Razmišljajući o radosti uskrslog Krista i o radosti naše Gospe, nećemo zaboraviti na Veliki — Sveti Petak, koji je trebalo podnijeti u mukama, da se uđe u slavu: »Nije li trebalo da Krist sve to pretrpi, te uđe u svoju slavu?« (Lk 24, 26). Ali mi znamo, da Isusovo uskrsnuće izražava definitivno stanje i da mi, članovi njegove Mistične, tajanstvene Crkve imamo stići jednom u to stanje. Ne zaboravimo, što je rekao sveti Pavao: »U nadi budite radosni, u nevolji strpljivi, u molitvi postojani« (Rim 12, 12).

O toj radosti sveti Pavao još nam govori u istoj poslanici, kad piše: »Kraljevstvo Božje nije jelo ili piće, nego pravednost, mir i radost u Duhu Svetom« (Rim 14, 17).

Stanje milosti

Ova radost temelji se najprije u dubokom sjedinjenju i potpunom skladu s Bogom, u stanju milosti i čvrstoj volji što potpunije izvršiti sve naše dužnosti. Kako će kršćanin moći postići radost, ako živi u neprijateljstvu s Bogom?

Onome, koji živi u neprijateljstvu s našim Ocem nebeskim, s pravom se na nj primjenjuju prigovori vidno napisani u katedrali u Lübecku:

»Ja sam Svjetlo, a vi me ne vidite!
Ja sam Put, a vi me ne slijedite!
Ja sam Istina, a vi mi ne vjerujete!
Ja sam Život, a vi me ne tražite!
Ja sam Vaš Gospodar, a vi mi se ne pokoravate!
Ja sam Bog, a vi me ne molite!
Ako ste nesretni,
Ne prigovarajte meni!«

Ako smo bili u grijehu, ako smo bili daleko od Boga, možemo se s njim pomiriti. Zar nije Isus rekao Petru i ostalim apostolima i njihovim nasljednicima u Crkvi, koju je On osnovao: »Primite Duha Svetoga, Kojima oprostite grijehe, bit će im oprošteni, a kojima zadržite, bit će im zadržani . . .« (Iv 20, 22—23). Presveta Djevica Marija može nam to pomirenje s Bogom olakšati. Može nam pomoći, da se izmirimo s Njezinim Sinom. Obratite se Njoj s pouzdanjem.

Svagdanja molitva, svakodnevno prikazanje, redovita ispovijed, sudjelovanje u svetoj Misi i često

primanje Pričesti bit će nam uspješna sredstva, da sačuvamo jedinstvo s Isusom i s Njegovom Majkom i pomoći će nam, da ispunimo sve naše obiteljske dužnosti, sve staleške dužnosti i naše apostolske pothvate u širenju svete vjere.

Dobra mjera prirodne filozofije

Ali po samom stanju milosti i iskrena želja da budemo vjerni u svim našim dužnostima, neće nam osigurati nadnaravnu radost u onoj mjeri, koju želimo.

Tu radost moramo *gajiti*, usavršavati nastojeći domoći se prilične mjere prirodne filozofije. Promatrajmo događaje kako treba. Ne dajmo se hipnotizirati mračnom stranom stvari, nego najprije pogledajmo svijetli dio. Priviknimo se prihvatiti svoje dobre strane, ali i naše ograničenosti i naše manjke. Ne znači to da moramo prihvatiti naše manjke bez nastojanja, da ih liječimo. Naprotiv!

»Bože, daj mi snage, da poboljšam, što se može promijeniti, daj mi strpljivosti da podnosim što se ne može promijeniti, i daj mi mudrosti da razlikujem jedno od drugoga«.

Upamtimo narodnu mudrost o dvojici dječaka. Jedan se smije, a jedan plače. Obojici dadoše po pola čaše vina. Jedan sav žalostan reče: »Oh, pola čaše je prazno!« Drugi veseo reče: »Ali pola je čaše s vinom!« Velika se pouka naravne i nadnaravne mudrosti može izvući iz ovakve vrste priča.

Sveti Franjo Saleški odlično je rekao: »Ako je moj prijatelj ćorav, ja ću ga gledati s druge strane!« U današnjem svijetu ima tamnih i svijetlih strana.

Odbacivati crne misli

Psiholozi nam daju odlične savjete, kako ćemo u sebi razvijati tu prirodnu filozofiju i vele: »*Treba stalno odbacivati sve crne misli!*«

Nastojmo stalno obogaćivati svoj duh najsvjetlijim i najutješnijim istinama. Na primjer, opetujmo često riječi svetog Pavla: »Sve mogu u Onome, koji me krijepi, koji me jača!« (Fil 4, 13). Bez sumnje, to treba shvatiti u nadnaravnom smislu. Radi se o duhovnom i apostolskom životu, ali to možemo primijeniti u nekoj mjeri i na svoje naravne sposobnosti. Ako sam u dobrom zdravlju, onda sam u stanju s Božjom milošću ispuniti svoje dužnosti i podnijeti nadošle teškoće. Ako sam bolestan, s milošću Božjom i uz pomoć Djevice Marije bit ću u stanju nadnaravno prihvatiti trpljenje i kušnje, koje mi Bog šalje. Uz pomoć Božju bit ću u stanju prikazati ugodnu žrtvu na slavu Božju i za izgradnju Mističkog, Tajanstvenog Tijela Kristova.

Ako živimo u duhu vjere, zar može neki tamni događaj ukloniti iz našeg srca tu radost i pouzdanje, koje je zračilo iz Marijine duše?

*

Često nam djeca daju primjer radosnog pouzdanja u životu. Mladi zemljoradnik, udovac, otac triju djevojčica, morao je napustiti malo imanje, na kome je živio već deset godina. Ukazala mu se prilika, da se domogne boljeg imanja, ali nije uspio zbog manjka novca. Uvečer pokasno je stigao kući sa svojom neudatom sestrom, koja je zamjenjivala

bratovu ženu u kući. Djeca u susjednoj sobi prije spavanja obavljaju večernju molitvu. Otac je ronio suze sa svojom sestrom. Najedanput iz sobe začuje se glas najmanjeg djeteta, koje je pjevalo stihove, što ih je toga dana čulo u školi:

Pjevamo, jer nam je život lijep,
Jer nam je veselje neprolazno.
Bog nas je stvorio da budemo sretni,
I čuva nas brižno u radosti.

Otac se nasmiješio kroz suze. Oboje, on i njegova sestra, smiriše se, jer probudiše u srcu pouzdanje u Boga u nadošloj nevolji.

Usmjerene misli

Ako želimo sačuvati u svom srcu mir, jedno je sredstvo da se izvana držimo kao da već imamo u dubini duše taj mir i vedrinu. Ako želimo imati nutarnju radost, držimo se izvana kao da je već imamo. Nije to pretvaranje, jer s jedne strane želimo iskreno te osjećaje, a s druge strane činimo sve što je moguće, da ih imamo. Nije potrebno objašnjavati, da prije svega moramo moliti s pouzdanjem i ustrajnošću, da nam Bog pomogne u tom smislu.

Često misliti na nebo

Dok smo na zemlji, moramo u isto vrijeme gledati i prema našoj vječnoj budućnosti. »U nadi budite radosni, u nevolji strpljivi, u molitvi ustrajni« (Rim 12, 12).

Sadašnji život je kao boravak u potleušici, u kojoj nije ugodno boraviti. Ali naskoro ćemo stići u vječni stan, gdje će sve biti sama radost, ljubav i sreća. I najdulji boravak na zemlji kratak je prema vječnosti. Kad su pitali sv. Tereziju Avilsku o zemaljskom životu, odgovorila je: »Dva sata, a zatim kolika nagrada!«

U našim teškoćama, strepnjama i tjeskobama uvijek mislimo na definitivni život, na vječni život kad ćemo u potpunom svjetlu razumjeti putove, kojima nas je Bog tajanstveno vodio na zemlji. Tražimo u svemu pomoć od Isusa i Njegove Majke Marije.

Dok smo na zemlji, mi smo promatrači u kazalištu pri izvođenju kazališnog komada. Tek nakon svršetka komada moći ćemo razumjeti, što se htjelo s tim komadom. Naš život na zemlji početak je našeg životnog komada i tek u zadnjem činu — u nebu bit će nam razumljivo sve, što smo proživljavali. Tada ćemo s Gospom, s anđelima i izabranicima moći govoriti: »Nakon toga vidjeh: eno velikog mnoštva, što ga nitko ne mogaše izbrojiti, iz svakog naroda i plemena i puka i jezika! Stoje pred prijestoljem i pred Jaganjcem, odjeveni u bijele haljine. Palme im u rukama. Viču glasno: Spasenje Bogu našemu, koji sjedi na prijestolju i Jaganjcu. I svi anđeli, što su stajali okolo prijestolja i starješina i četiriju bića, padoše pred prijestoljem ničice, na svoja lica, i pokloniše se Bogu govoreći: Amen! Blagoslov i slava, i mudrost, i zahvalnica, i čast, i moć i snaga Bogu našemu u vijeke vjekova!« (Otkr 7, 9—12).

»Majko moja Marijo, sigurno bi bila zabluda misliti samo na život koji dolazi, a ne voditi brigu o zemaljskom životu i o dužnostima koje nam se nameću, ali još bi veća bila zabluda zatvoriti se zemaljskim horizontima ne misleći na vječni život. Treba nam svima prema mogućnostima izgrađivati ovaj svijet, da na njemu bude što bolje ne gubeći iz vidika da je ovaj zemaljski život privremen i da trebamo uvijek gledati prema životu, koji će zadovoljiti sve naše težnje«.

ZAKLJUČAK

S Marijom, Majkom Kristovom u našem zemaljskom životu prema vječnoj radosti!

Isus i Gospa nas pozivlju na kršćansku radost u ovom privremenom životu, bez obzira, na kakve ćemo teškoće naići. Uvijek mislimo s pouzdanjem na sreću, koja nas čeka, ako budemo vjerni Bogu i Gospi do smrti, koja će biti rođenje za sretnu vječnost.

Kao zaključak, vratimo se na misao mnogo puta istaknutu u ovoj knjižici: Djevica Marija stvorena je za radost. Ona je zračila radošću od susreta s rođakinjom Elizabetom u selu Ain Karimu, kad je na njezin glas mali Ivan Krstitelj zaigrao pod srcem svoje majke: »Čim Elizabeta začu Marijin pozdrav, zaigra joj čedo u utrobi« (Lk 1, 44).

»Draga naša Gospo i naša Majko, voljeli bismo naći u Evanđelju mnogo pojedinosti o Tebi... Ipak, zahvalni smo za ono nekoliko zapisanih riječi. Posebno smo sretni, što imamo one Tvoje riječi u Magnificat-u — *Veliča duša moja Gospodina!* Te riječi proključale su iz Tvog Srca, da izraze osjećaje Tvoje duše, kad je Tvoja rođakinja izašla iz svoje kuće, da Te primi i da Ti čestita.

Unatoč svih protivnosti, svih iskušenja i muka, što si ih podnijela na zemlji, te misli nisu presu-

šile u Tvom Srcu i u Tvom životu. Ti osjećaji i sad su Tvoji, dok ih čitam i ostat će uvijek.

Završavajući ove misli iz ljubavi prema Tebi i za sve, koji trpe, često ćemo opetovati Tvoju »*Himnu radosti*«. Kao što je Tvoj glas potresao radošću malog Ivana Krstitelja, neka i nas obraduje u našim mukama, bolestima i svim nevoljama u ovom životu. Pomozi nam, Majko, da Te nasljedujemo sve više radosna izgleda, mirne duše, očiju uprtih u vječnu radost, koja nas čeka.

Veliča Duša moja Gospodina,

klikće duh moj u Bogu, mome Spasitelju,
što pogleda na neznatnost službenice svoje:
odsad će me, evo, svi naraštaji zvati blaženom.
Jer velika mi djela učini Svevišnji,
sveto je Ime njegovo!
Od koljena do koljena dobrota je njegova
nad onima, koji se njega boje.
Iskaza snagu mišice svoje,
rasprši oholice umišljene.
Silne zbaci s prijestolja,
a uzvisi neznatne.
Gladne napuni dobrima,
a bogate otpusti prazne.
Prihvati Izraela, slugu svoga,
kako obeća ocima našim:
spomenuti se dobrote svoje
prema Abrahamu i potomstvu njegovu dovijeka!«

(Lk, 46—55).

*

Molitva Gospi, Majci našeg svećeništva

»Marijo, posrednice svih milosti, po Tebi nam je Bog dao tako divnu milost, milost našeg svećeništva. I budući da si primila službu, da oblikuješ svećeničko Srce svoga Sina, Tebi povjeravamo čuvanje našeg svećeničkog srca. Učini, da svaki od nas postane Božji čovjek, koji ne traži ništa drugo, osim jedino Boga, i pomozi nam da stalno uzdižemo svoje oči prema Ocu nebeskom, da se k Njemu obraćamo u svemu našemu životu kao što činimo dok prikazujemo svetu Misu. Učini, Majko, da uvijek mislimo na Boga i da sva naša djela činimo tako, kako će se Njemu svidjeti, da uvijek činimo kako je po volji Božjoj. Budući, da si se posve posvetila Bogu i majčinskim uzgojem surađivala si tako da se potpuno posvetiš Isusu, uzdamo se, da će uz Tvoju pomoć naša svećenička posveta postati sve uspješnija. Presveta Djevice, po Tebi ćemo biti potpuno svećenici!« —

SADRŽAJ

Predgovor hrvatskom izdanju 5
1. Isusovi učenici — djeca naše Gospe . . 7
2. Djevica boli — Žalosna Gospa 17
3. Naša Gospa od radosti 57
4. Radost u našim dušama 75
Zaključak 87

PREPORUKA NEKIH ZANIMLJIVIH KNJIGA

J. Jurjević, ZIMZELENE STARINE. Misli, izreke i pouke. Autor je već poznat po svojim prethodnim knjigama **Čovjek i Dubine dobra i pličine zla.** Cijena 280 din, tvrdi uvez 350 din.

J. Spillmann, ŽRTVA ISPOVJEDNE TAJNE. Cijena 280 din, tvrdi uvez 350 din.

H. R. Haggard, DJEVOJKA S BISERIMA. Roman iz vremena prvih kršćana. Cijena 300 din.

W. von Arx, SVETA MISA UKRATKO PROTUMAČENA. Izvrsna pripomoć u godini euharistijskog kongresa. Cijena 60 din.

M. Leist, MOLITVENIK ZA DJECU I NJIHOVE RODITELJE. Sastavila ga jedna majka. Cijena 50 din.

N. Bakoš, OSLUŠKIVANJA. Zanimljive priče za djecu. Cijena 70 din.

M. zu Eltz, BOŽIĆNE PRIČE. Ilustrirano. Cijena 120 din, tvrdi uvez 200 din.

Molitvenik za mladež: MLADEŽ S BOGOM. Sastavili su ga mladi zajedno sa svećenicima. Plastificirane korice. Cijena 120 din.

A. Baur, OČE NAŠ. Tumačenje Očenaša za danas. Cijena 50 din.

J. Guillemin, IVAN KRSTITELJ. Cijena 80 din.

Knjige se mogu naručiti na adresu: **Knjižnica U PRAVI TRENUTAK, 54400 Đakovo, p.p. 62**

Tisak: GRO »ŠTAMPA« — Osijek

Marija, pridružena trpljenjima i radostima Kristovim postade Majkom svih kršteni, stoji uz nas pomažući naš rast u milosti.

Njoj je rečeno: Blago tebi što si povjerovala (Lk 1,45). Blago i nama jer imamo na putu života i vjere Majku koja nas brižno prati i pomaže u svim našim nastojanjima, trpljenjima i radostima.